

CLASSWARDOGZ

ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ

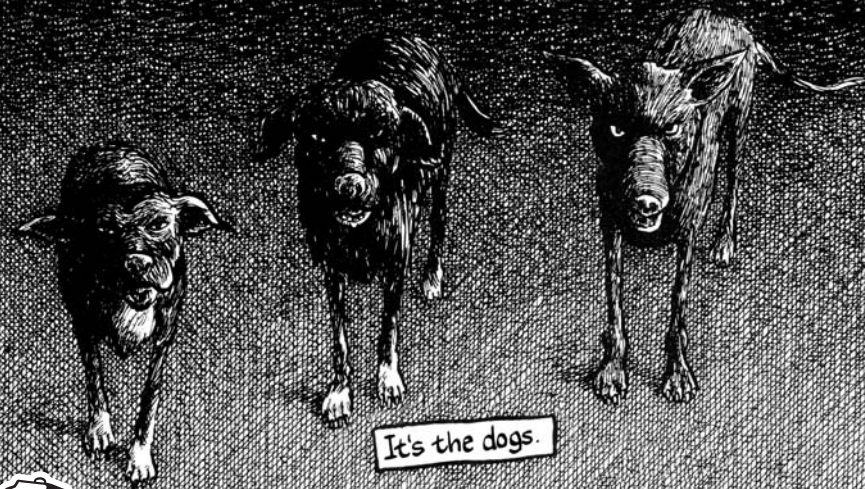
ΤΕΥΧΟΣ
01
Τιμή 1€ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

Η συνεχής εκπαίδευση της εργατικής τάξης σε νέες δεξιότητες είναι προϋπόθεση για την ανταγωνιστικότητα

- ★ ΟΤΑΝ ΟΙ "ΕΙΔΙΚΟΙ" ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
- ★ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ VOUCHER - ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΕΣ "ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΟΙ"
- ★ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΑΞΙΔΙΑ, ΛΕΥΚΕΣ ΡΟΜΠΕΣ, ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΙ
- ★ ΜΑΣ ΦΕΡΝΟΥΝΕ ΕΙΔΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ ΜΑ ΕΧΟΥΜΕ ΗΔΗ ΤΕΤΟΙΕΣ
- ★ ΔΥΣΚΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ
- ★ ΠΑΡΙΣΙ. ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ
- ★ Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ
- ★ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΚΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ
- ★ 16 ΤΡΙΜΗΝΑ (το -ΜΗ με Ήττα)
- ★ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΗ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

CLASSWAR DOGZ
classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com

Οι class war dogz είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα που δημιουργήθηκε τον Σεπτέμβριο του 2013, μετά από τη συγχώνευση των ομάδων metro tools και sax.

Είμαστε εργάτες και άνεργοι, στα κεφάλια των οποίων σκάει καθημερινά μια πραγματικότητα που έχει πίσω της σαράντα χρόνια ταξικής ήττας και ειρήνης με τ' αφεντικά. Εκεί ακριβώς που βρίσκονται οι ρίζες της σημερινής "αδιανόητης κατάστασης", η καταγωγή της οικονομικής κρίσης και του νέου ελληνικού φασισμού.

Ξέρουμε καλά ότι δεν υπάρχει μαγική λύση στα προβλήματά μας· ούτε και καμία χρονομηχανή που θα μπορούσε να μας μεταφέρει στη χώρα των θαυμάτων. Ξέρουμε ότι θα μπορέσουμε να επιβιώσουμε, υλικά και διανοητικά, μόνο μαζί με τους ταξικούς μας συντρόφους και μόνο αν μιλάμε και αν ενεργούμε με τις δικές μας δυνάμεις μας και για λογαριασμό μας. Προσπαθούμε να βγάλουμε άκρη συλλογικά κι αυτόνομα. Να καταλάβουμε τι διάολο σημαίνει να δουλεύεις ανασφάλιστος, κακοπληρωμένος ή και απλήρωτος, "λίγο από εδώ και λίγο από εκεί". Αλλά και τι σημαίνει να είσαι άνεργος και να σε διαχειρίζονται κρατικοί μηχανισμοί ελέγχου, όπως ο ΟΑΕΔ.

Από την άλλη, η δυσφορία που αισθανόμαστε κάθε φορά που περνάμε την πόρτα του ΟΑΕΔ ή όταν ακούμε από το αφεντικό κλάψες του είδους "δεν μπορώ να σε πληρώσω αυτό τον μήνα, δεν βγαίνω", είναι φανερό πως δεν είναι μόνο δική μας. Είναι και πολλών άλλων που δεν ψήνονται να μαζεύουν σφαλίρες με σταυρωμένα χέρια...

Το συγκεκριμένο περιοδικό λοιπόν που κρατάτε στα χέρια σας είναι ένα ακόμη μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού. Είναι μέσο για να κάνουμε δημόσιο το λόγο και τις σκέψεις μας· για την κρίση, για την εργασία, για τη βίαιη αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού, για τα τεχνολογικά και οργανωτικά εργαλεία με τα οποία τα αφεντικά διαχειρίζονται την υποτίμησή μας, για τον κόσμο που αλλάζει γύρω μας.

Οι class war dogz βρίσκονται και συζητάνε στην κατάληψη Αρχείο71, στη γωνία Καλλιδρομίου και Ζωσιμάδων 7 στα Εξάρχεια. Το Αρχείο71 είναι ανοιχτό κάθε Πέμπτη 17.00 - 20.00 και Σάββατο 12.00 - 16.00. Οπότε, εάν αυτά που διαβάζετε σας φαίνονται ενδιαφέροντα, ελάτε να τα πούμε από κοντά και να βρείτε και έντυπο υλικό της ομάδας.

Το περιοδικό θα κυκλοφορεί κάθε τρεις μήνες και μπορείτε να το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, στα βιβλιοπωλεία Solaris, Ναυτίλος, Ελεύθερος Τύπος και σε περίπτερα των Εξαρχείων.

EDITORIAL

ΖΟΥΜΕ ΟΝΤΩΣ ΣΕ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ (θα λέγανε κάποιιοι)

Το όραμα του λαϊκού μετώπου που θα παραδώσει τα σκήπτρα της εξουσίας στον πολύπαθο (αλλά ποτέ καταβεβλημένο) ελληνικό λαό φαίνεται να απέχει λίγες μόλις ημέρες -και τι είναι λίγα εικοσιτετράωρα μπροστά στην σοσιαλιστική αιωνιότητα; Αυτή η ιδέα της ειρηνικής κατάληψης της εξουσίας, που από το '35 που το πλάσαρε το ΚΚΕ και την έκανε σημαία της η ΕΔΑ μεταπολεμικά, που την εκσυγχρόνισε και εξέλιξε το ΠΑΣΟΚ για να την "προδώσει" λίγα μόλις χρόνια μετά -ναι, αυτή η ιδέα (το τελευταίο εναπομείναν ευαγγέλιο της Αριστεράς) φαίνεται να έχει μια δεύτερη ευκαιρία. Γιατί η αλήθεια είναι ότι την πρώτη την είχε το '81. Και να που ένας εθνικός κυλός έχει μαζευτεί κάτω από αυτό το λάβαρο. Μικροαστοί που τρέμουν την ταξική κατρακύλα, αφεντικά που αντιλαμβάνονται την υλικότητα της συμπεριεπιεικής δημιουργικής κατα-

ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΖΟΦΕΡΟΥΣ ΚΑΙΡΟΥΣ (θα λέγανε κάποιιοι άλλοι)

Από τότε που η κρίση έσκασε μέσα στα μούτρα μας, παρασέρνοντας τα αποσπασμένα θεμέλια του μεταπολιτευτικού λήθαργου, μέρα με τη μέρα γίνεται (για όσους/ες τουλάχιστον προσπαθούν να καταλάβουν) και πιο φανερό ότι η φούσκα του μεταλλαγμένου, ετεροχρονισμένου και κακοφορμισμένου κενσάνισμου ήταν απλά μια αναγκαία μεν, πολύ περιορισμένη δε, ιστορική παρένθεση στην συνέχεια του ελληνικού κράτους.

Κατά τα άλλα, το ελληνικό κράτος ανακαλύπτει εκ νέου τον φασισμό που αναλογεί στους καιρούς μας. Οι μπάτσοι (και οι μισθοί τους) αυξάνονται και πληθύνονται, ενώ οι μισθοί των υπολοίπων "τυχερών" που έχουν δουλειά κατρακυλάνε. Το ίδιο και οι συντάξεις όσων ξεζουμίστηκαν ήδη απ' τα αφεντικά. Η ανεργία δεν λέει να πέσει κάτω απ' το 25% όσο και αν μαγειρεύουν τα στατιστικά. Η διαχείριση της εκμετάλλευσης των μεταναστών εργατών εξελίσσεται με ζεστό χρήμα από τα ευρωπαϊκά κονδύλια. Η εκπαίδευση των εργατών με μπλε ταυτότητα -η εμπέδωση δηλαδή, ότι η αξία της εργατικής τους δύναμης συνίσταται πλέον στο "300 ευρώ, χωρίς ένσημα και όποτε"- οργανώνεται από τους κρατικούς "προνοιακούς" μηχανισμούς. Μια νέα τεχνική σύνθεση της εργατικής τάξης δουλεύεται πυρετωδώς.

Και όλα αυτά σε ένα παγκόσμιο σκηνικό που δεν έχει τίποτα το ψυχρό και σταθερό. Αντιθέτως, βράζει, μπουρμπουλιάζει και

στροφής και ονειρεύονται πεθαμένα κενσάνιά μεγαλεία, εργάτες που απεμπόλησαν την ταξική τους συνείδηση με αντάλλαγμα την ανέλιξη (τη δική τους ή των απογόνων τους). Ένα σεβαστό κομμάτι του εθνικού κορμού που μεταβάλλεται τάχιστα σε πριονίδια, με τα σάλια να τρέχουν στην ιδέα ότι το 2015 θα είναι το νέο -το σωστό- 1981. Αλλά φευ.

Διότι, για όσους διαθέτουν ελάχιστη πολιτική νοημοσύνη είναι πασιφανές. Το 1981 απέχει σε πραγματικό χρόνο τρεις δεκαετίες και σε κοινωνικό χρόνο μοιάζει να απέχει έτη φωτός. Τότε η "μικρή φτωχή ελλαδίτσα" έμπαινε φορτωστή στην μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια της ΕΟΚ και το ελληνικό -σοσιαλιστικό πια- κράτος αναλάμβανε να διαχειριστεί την ανοργάνωτη αλλά ορμητική εργατική πάλη που είχε επανεμφανιστεί και να εξουδετερώσει την ανασύνθεση της εργατικής τάξης. Μοίραζε ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα και γενναϊόδωρο κομμάτι από την πίτα της εξουσίας, πούλαγε αντιαμερικανισμό και έχτιζε εθνικό κορμό. Και όλα αυτά τα έκανε μέσα στην παγωμένη διεθνή ισορροπία του ψυχρού πολέμου. Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι.

Βρωμάει μπαρούτι -από το χάος της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, όπου κράτη αποσυντίθενται και κρατίδια σχηματίζονται έως την ευρωπαϊκή Γαλλία που θέτει τις πόλεις της σε καθεστώς στρατιωτικής απαγόρευσης, ενάντια σε έναν εσωτερικό εχθρό που δεκαετίες τώρα κατασκεύαζε. Έτσι, όποιος ψάχνει αναλογίες, καλύτερα θα ήταν αντί για το 1981 να κοιτάει στις αρχές του αιώνα ή στην αβεβαιότητα και σύγχυση που επικρατούσε στο εγχώριο πολιτικό σκηνικό του '35. Αφεντικά που αλληλοτρώνονται ψάχνοντας πολιτική εκπροσώπηση, δολοπλοκίες και ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός εν μέσω παρατεταμένης ύφεσης και εν όψει του αιματηρού ξεναμοιράσματος του κόσμου. Και εδώ τελειώνουν οι αναλογίες. Γιατί τότε υπήρχε και οργανωμένη εργατική τάξη. Απεργίες που λήγανε με το στρατό, διαδηλώσεις που διαλύονταν με σφαίρες, εργάτες που καταλαβαίνουν την κοινή τους μοίρα απέναντι στον κοινό εχθρό· το ελληνικό κράτος και τα εθνικά αφεντικά.

Και κάτι τελευταίο. Το κράτος δεν είναι ούτε δεξιό ούτε αριστερό. Ήταν, είναι και θα είναι το ενιαίο πρόσωπο των αφεντικών απέναντι στον εσωτερικό εχθρό -την εργατική τάξη- και τον εξωτερικό εχθρό -τα άλλα κράτη στους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Όσοι λοιπόν ευαγγελίζονται "αριστερό κράτος", ας δούνε την ταύτιση της Αριστεράς και Δεξιάς στα "εθνικά μας θέματα". Εμείς δεν έχουμε καμιά αμφιβολία. Όποιες και αν είναι οι μικροδιαφορές στην εσωτερική διαχείριση, (κάπως) λιγότεροι μπάτσοι και περισσότερες ΜΚΟ, στήριξη στη "μεσαία επιχείρηση" ή στη "μεγάλη βιομηχανία", "λίγο κράτος" ή "πολύ", όταν έρθει η ώρα να λυθούν τα "εθνικά" ζητήματα με τη γνωστή μέθοδο της ισχύος των όπλων, η θέση που μας επιφυλάσσεται είναι η καθιερωμένη: κρέας για τα κανόνια.

εφημερίδες... ...Είδους;

4/12:

Νέο Προεδρικό Διάταγμα δίνει ακόμα μεγαλύτερες αρμοδιότητες στην ελληνική αστυνομία και το υπουργείο Δημόσιας Τάξης όσον αφορά τον έλεγχο των αιτήσεων ασύλου που υποβάλλουν οι μετανάστες. Ο ΣΥΡΙΖΑ μξοκλαίγεται για «την αποτυχία του συστήματος ασύλου στην Ελλάδα» και για την «επιστροφή σε ένα μαύρο παρελθόν». Εμείς πάλι, δεν καταλαβαίνουμε πώς είναι δυνατόν να υπάρχει αρμοδιότητα που σχετίζεται με τη διαχείριση των μεταναστών και να έχει ξεφύγει από την ΕΛΑΣ.

19/12:

Ευτυχώς που υπάρχει και η Ελληνική Στατιστική Αρχή (ΕΛΣΤΑΤ) να μαθαίνουμε κι εμείς τι παίζει στην αγορά εργασίας. Λοιπόν, έχουμε και λέμε: το 75,1% των ανέργων «είναι διατεθειμένοι να εργαστούν έστω και με μερική απασχόληση, δηλαδή με πολύ χαμηλές αποδοχές αντί κανονικού μισθού». Έλα όμως που υπάρχει κι ένα 5,1% που, αν και άνεργοι, απέρριψαν μέσα στους προηγούμενους μήνες κάποια δουλειά (η σοφή ΕΛΣΤΑΤ, φυσικά, δεν διευκρινίζει τι είδους δουλειά ήταν αυτή) για τους εξής λόγους: α) ήταν μακριά από τον τόπο κατοικίας τους, β) ο μισθός δεν ήταν ικανοποιητικός, γ) το ωράριο δεν ήταν βολικό. Άκου θράσος, δηλαδή. Το ένα τους ξινίζει και το άλλο τους βρωμάει. Α, δεν θα πάει έτσι μπροστά ο ελληνικός καπιταλισμός.

22/12:

Το περίφημο δημόσιο χρέος έχει ξεπεράσει τα 318 δις ευρώ και μέχρι τα τέλη του 2015 αναμένεται να φτάσει τα 346 δις. Αν σκεφτούμε τώρα ότι το 2010 (προ τρόικας και μνημονίων) ήταν 310 δις, μήπως αυτά τα «ναί όμως κι εμείς καταναλώναμε πάνω από τις δυνάμεις

μας» δεν πολυστέκου; Ποιοί εμείς καταναλώναμε; Εμείς που και πριν την κρίση παίρναμε το βασικό; Τα κάθε είδους αφεντικά που την είχαν δει ότι θα καλπάζουν χωρίς σταματημό; Κοίτα να δεις ζητήματα που μας θέτει το δημόσιο χρέος: να πρέπει στα καλά καθούμενα να πεις ποιοί είμαστε οι «εμείς».

23/12:

Να κι η σύνταξη στα 200 ευρώ! Το 2010 καθιερώθηκε η κατώτατη σύνταξη στα 360 ευρώ, με προοπτική να προσαρμόζεται κάθε χρόνο στα «δεδομένα της ελληνικής οικονομίας»· δηλαδή να πέφτει. Κι επειδή δεν είμαστε λαϊκιστές, δεν θέλουμε να αρχίσουμε τα «μα, πώς θα ζήσουν οι ηλικιωμένοι με 200 ευρώ;» κι άλλα τέτοια. Απλώς, το θέμα είναι ότι τα τελευταία χρόνια με τη σύνταξη της γιαγιάς δεν ζει μόνο η ίδια, αλλά και τρεις τέσσερις άλλοι που είτε είναι άνεργοι είτε μαθητές / φοιτητές. Κατά τα άλλα, εντελώς «ξαφνικά», το βιοτικό επίπεδο όλο και περισσότερων παίρνει την κατφόρα...

24/12:

Κι όμως αυτά τα τσακαλάκια που στελεχώνουν τους μηχανισμούς του ελληνικού κράτους, δεν σταματάνε να σκέφτονται. Σου λέει εντάξει, κόβουμε μισθούς και συντάξεις, μπορούμε όμως να αφήσουμε τα πράγματα στην τύχη τους; Δεν πρέπει να προτείνουμε νέους τρόπους για την αναπαραγωγή όλων αυτών που καλούνται πλέον να ζουν σαν δεκάχρονοι που παίρνουν χαρτζιλίκι για

το κυλικείο; Ορίστε τι ιδέα κατέβασαν οι εγκεφαλοί των ΕΛΤΑ: δημιούργησαν την κάρτα αγορών "ΕΛΤΑ Club", η οποία θα δίνεται στους συνταξιούχους που παίρνουν τη σύνταξή τους μέσω ταχυδρομείου και οι οποίοι «στο τέλος του μήνα ξεμένουν από μετρητά και αναγκάζονται να πληρώνουν βερεσέ στα μικρομάγαζα, στα οποία οι τιμές των προϊόντων είναι υψηλότερες». Για να ψωνίζουν με πίστωση στα σούπερ μάρκετ Μαρινόπουλος και Carrefour. Να πώς το ελληνικό κράτος αποκτά άποψη για το πώς και πού θα χαλάει κανείς ακόμα και τα 200 ευρώ.

25/12:

Αν μη τι άλλο, με την κρίση μαθαίνουμε καινούριες λέξεις. Όπως λέει ο καθηγητής Εργατικού Δικαίου του ΑΠΘ, κύριος Κουκιάδης, «δημιουργείται μια νέα τάξη, αυτή των παραμισθωτών και των εργαζομένων στην γκρίζα ζώνη της αυτοαπασχόλησης». Ούτε εργάτες, ούτε μισθωτοί· «παραμισθωτοί», λοιπόν. Ε, βέβαια. Σου λέει τι είναι αυτοί οι εξωγήινοι που συλλογική σύμβαση δεν υπογράφουν, ασφαλισμένοι δεν είναι, επιδόματα άδειας δεν δικαιούνται, συγκεκριμένο ωράριο δεν έχουν και την ίδια στιγμή ούτε μπλοκάκι μπορούν να έχουν, αφού δεν βγάζουν αρκετά για να πληρώνουν τον ΟΑΕΕ; Παραμισθωτοί· σαν να λέμε paranormal...

ΔΥΣΚΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΓΑΖΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗ Ν.Α. ΕΥΡΩΠΗ

Ας ξεκινήσουμε από τις αρχές των '90s, για να καταλάβουμε απώς εξαπλώθηκε το ελληνικό κεφάλαιο εκτός συνόρων ύστερα από την κατάρρευση των σοσιαλιστικών καθεστώτων. Το 1991 η Γιουγκοσλαβία άρχισε να διαλύεται και να εμφανίζονται μικρά κράτη με κατεστραμμένες οικονομίες και παραοικονομίες στο φουλ. Τότε η ελλαδίτσα δεν θα μπορούσε να μείνει έξω από το παιχνίδι και να μην προσπαθήσει να κάνει πραγματικότητα τις επεκτατικές της βλέψεις, κυρίως στο μίσρμα με την Σερβία, για τα εδάφη της μόλις ανεξάρτητης Μακεδονίας. Η αλήθεια είναι ότι βρισκόταν σε θέση ισχύος ως η πιο αναπτυγμένη καπιταλιστικά στην περιοχή. Αλλά υπήρχε ένα δίλημμα: τι σχέδιο θα ακολουθήσει; Στρατιωτική επέμβαση ή οικονομική διείσδυση; Υπέρ του πρώτου σχεδίου ήταν ο Σαμαράς, τότε υπουργός εξωτερικών και υπέρ του δεύτερου σχεδίου ο Μητσοτάκης, τότε πρωθυπουργός. Κι ενώ αρχικά η πλάστιγγα έγερνε υπέρ της στρατιωτικής επέμβασης, στην πορεία φάνηκε ότι ο ελληνικός επεκτατισμός δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τόσο επιθετικότητα και εν τέλει ακολουθήθηκε το σχέδιο της διείσδυσης του ελληνικού κεφαλαίου για την «σταθεροποίηση» όχι μόνο της Μακεδονίας αλλά και των υπόλοιπων Βαλκανικών χωρών. Ευκαιρίες για μπιζνες δηλαδή, στις χώρες των Βαλκανίων που μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου υιοθετούσαν το οικονομικό μοντέλο της ελεύθερης αγοράς. Αυτό σήμαινε κυρίως τράπεζες και δευτερευόντως επιχειρήσεις, συμφωνίες με πολυεθνικές και ιδιωτικοποιήσεις.

Και να που σήμερα μαθαίνουμε ότι «σε δραστική μείωση της παρουσίας των εγχώριων τραπεζών στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης οδηγεί η υλοποίηση των σχεδίων αναδιάρθρωσης που βρίσκονται υπό την εποπτεία της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού της Ε.Ε»¹. Δηλαδή οι διοικήσεις των ελληνικών τραπεζών θα πρέπει να βάλουν τέλος στις μεγάλες φιλοδοξίες τους για κυριαρχία στα Βαλκάνια και όχι μόνο.

«Στελέχη τραπεζών αναγνωρίζουν ότι η επέκταση στο εξωτερικό, που πραγματοποιήθηκε με εντυπωσιακό τρόπο από τα μέσα της δεκαετίας του '90 μέχρι και το 2008, δεν ανταποκρίθηκε στις μεγάλες προσδοκίες. Όπως σημειώνουν, δαπανήθηκαν μεγάλα κεφάλαια χωρίς τελικά τις αναμενόμενες αποδόσεις. Βέβαια η αρνητική πορεία των χωρών της περιοχής οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην αρχικά διεθνή και κατόπιν ελληνική κρίση»².

Κρίμα, γιατί δεν θα μπορούσαν να τζογάρουν πια στις κατεστραμμένες οικονομίες των Βαλκανικών χωρών αφού και στο εσωτερικό η καταστροφή προχωράει με γοργούς ρυθμούς.

Βέβαια, στα μέσα της δεκαετίας του 2000 η επέλαση των ελ-

ληνικών τραπεζών απέκτησε πυρετώδη χαρακτηριστικά. Οι διοικήσεις ήταν ενθουσιασμένες από τα υπερκέρδη τους στην Ελλάδα και βλέποντας τα Βαλκάνια τούς άνοιγε η όρεξη, προχωρώντας σε μπράτζ εξαγορών. Η κορύφωση των προσδοκιών τους ήρθε το 2006 με την εξαγορά επτά ξένων τραπεζών σε Βουλγαρία, Ουκρανία, Ρουμανία, Σερβία και Τουρκία. Έτσι, στα τέλη του 2007 οι ελληνικές τράπεζες βρίσκονται να ελέγχουν τράπεζες σε 15 χώρες. Έχουν δηλαδή παρουσία σε μια αχανή περιοχή που οριοθετούνταν ανατολικά από την Ουκρανία και την Πολωνία, περιελάμβανε το σύνολο των Βαλκανικών χωρών και την Τουρκία, με νοτιοανατολικό σύνορο την Αίγυπτο.

Τώρα όμως που στο εσωτερικό παλεύουν για την επιβίωσή τους και οδηγούνται σε συγχωνεύσεις, ενώ παράλληλα απειλούνται με κατάρρευση λόγω των «κόκκινων» δανείων, πάνε τα όνειρα για ηγετικό ρόλο στα χρηματοπιστωτικά σαλόνια της Ν.Α. Ευρώπης. Πάντως μαθαίνουμε ότι:

Μήπως ήρθε η ώρα ο ελληνικός καπιταλισμός να αφήσει τις banks και να ξαναγυρίσει στα tanks;

«οι ελληνικές τράπεζες έχουν επιτύχει, κατά τη διαπραγμάτευση με τις Βρυξέλλες, να διατηρήσουν ανέπαφη την παρουσία τους σε κάποιες χώρες που θεωρούν στρατηγικής σημασίας και με προοπτική κερδοφορίας, ενώ στις χώρες όπου έχουν οριακή παρουσία θα προβούν σε σταδιακή απομύχλευση, δηλαδή μείωση του ενεργητικού τους»³.

Όπως για παράδειγμα η Εθνική που μέσω αύξησης μετοχικού κεφαλαίου της Finansbank στην Τουρκία θα αναγκαστεί να παραχωρήσει το 40% έως και το 2015. Ενώ η Eurobank θα φύγει εντελώς από Τουρκία, Πολωνία και Ουκρανία και η Τράπεζα Πειραιώς θα φύγει εντελώς από Αλβανία, Σερβία, Αίγυπτο, Ουκρανία.

Με απλά λόγια, ο ελληνικός καπιταλισμός ζορίζεται και προσπαθεί να ανασυνταχθεί για να επιβιώσει. Προς το παρόν, τέρμα τα μεγάλα παιχνίδια στην Ν.Α. Ευρώπη. Θα ξαναμοιραστεί η πίτα αλλά για τον ελληνικό καπιταλισμό επιφυλάσσονται μικρότερα μερίδια στον τραπεζικό τομέα. Μήπως ήρθε η ώρα τελικά αντί για banks να το γυρίσει στα tanks; Προλαβαίνουν οι υπέρμαχοι των tanks να πουλήσουν λίγο καλύτερα την γεωπολιτική θέση της Ελλάδας μας και καταφέρουν να «σωθεί η πατρίδα»; Εξάλλου σ' αυτό συμφωνούν κι οι αριστεροί που πλησιάζουν ορεξάτοι στην εξουσία.

1 «Γυρίζουν σελίδα στα Βαλκάνια οι ελληνικές τράπεζες», Καθημερινή, 23/11/2014.

2 ό.π.

3 «Οι ελληνικές τράπεζες ψάχνουν "συνεταιρισμούς" στα Βαλκάνια», Κεφάλαιο, 6/12/2014.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

Αν γυρίζαμε στο 2008, τότε που η «ελληνική οικονομία ήταν θωρακισμένη από την κρίση» και οι εργαζόμενοι αυτού του τύπου δεν είχαν να ανησυχούν για τίποτα, (ακόμα και αν δεν κούνησαν ποτέ το δάχτυλό τους για τίποτα, μιας και οι ίδιοι και τα αφεντικά τους «δεν ήταν σαν όλους τους άλλους»)· θα βρίσκαμε μια σειρά από ονόματα, θεσμούς και καταστάσεις που πλέον έχουν την θέση τους μόνο στα μουσεία παλαιοντολογίας.

Ένας τέτοιος υπήρξε και ο θεσμός των κλαδικών συμβάσεων. Οι κλαδικές συμβάσεις λοιπόν λειτουργούσαν περίπου ως εξής: Από την μια υπήρχε η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που καθόριζε τα επαγγελματικά δικαιώματα του συνόλου της εργασίας (κατά βάση τον κατώτερο μισθό δηλαδή) και από εκεί και πέρα μια σειρά διαφορετικών εργασιακών κλάδων αποχωριζόταν από αυτήν, και μόνο προς όφελος του εργαζόμενου. Έτσι η εργατική τάξη στην Ελλάδα, νομικά, χωριζόταν σε δύο μέρη, το κάτω που καλυπτόταν από την ΕΓΣΣΕ και το πάνω που κατάφερε να παίρνει ακόμα το κάτι τις παραπάνω (που φυσικά και το ίδιο ήταν διαβαθμισμένο σε εκατοντάδες κατηγορίες). Αν και εκτός του θέματός μας, θα είναι τραγικό να μην αναφερθεί και εδώ: φυσικά, για την εργατική τάξη υπήρχαν δύο ακόμα μεγάλες κατηγορίες. Πρώτον ο τεράστιος χώρος της μαύρης εργασίας και δεύτερον το παρανομοποιημένο, αόρατο κομμάτι της εργατικής τάξης, δηλαδή οι μετανάστες, που παραδοσιακά υπόκεινται στην ανοικτή φασιστική διαχείριση.

Να μια είδηση που εμφανίστηκε στην εφημερίδα «Καθημερινή» πρόσφατως: άλλη μια είδηση μεταξύ των πολλών που περιγράφουν σωτικά την ήττα μας:

«Μόλις 11 κλαδικές συμβάσεις εργασίας βρίσκονται πλέον εν ισχύ, καλύπτοντας περίπου το 7% -10% των μισθωτών, όταν το 2008, σχεδόν το σύνολο των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα καλύπτονταν από 161 κλαδικές και ομοιοεπαγγελματικές συμβάσεις με εθνική εμβέλεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση που καθόριζε τις κατώτατες αποδοχές, το 2008 κάλυπτε περισσότερους εργαζόμενους από

αυτούς που σήμερα «προστατεύονται» από κλαδικές συμβάσεις. Το Εθνικό Ινστιτούτο που βρίσκεται υπό την εποπτεία του υπουργείου Εργασίας, επισημαίνει ότι ο θεσμός των συλλογικών συμβάσεων εργασίας εθνικού, κλαδικού και ομοιοεπαγγελματικού επιπέδου τείνει να καταστεί ανενεργός»¹.

Τέρμα λοιπόν οι κλαδικές συμβάσεις. Αν επιλέγουμε να σταθούμε λίγο σε αυτό το σημείο, είναι γιατί μπορεί κανείς να βγάλει κάποια συμπεράσματα για τις εποχές που ζούμε. Οι κλαδικές συμβάσεις δεν ήταν απλώς ένα μαξιλαράκι που κατάφερε να κατοχυρώσει η “πάνω” (η τέλος πάντων “λίγο πιο πάνω”) εργατική τάξη, το οποίο χάθηκε μέσα στο γενικό χαμό.

Οι κλαδικές συμβάσεις ήταν άμεσα και οργανικά συνδεδεμένες με τον συνδικαλισμό, όπως ασκούσαν τα τελευταία 30 χρόνια στην Ελλάδα. Άλλωστε η όλη ουσία των κλαδικών ήταν αυτή: κάποια στιγμή ένας κλάδος αποκτούσε αρκετά δυνατό σωματείο ώστε να μπορεί να διαπραγματευτεί με το κράτος, ώσπου τελικά πετύχαινε την εξαίρεσή του από την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Τα σωματεία στην Ελλάδα τα τελευταία 30 χρόνια δεν αποτελούσαν τίποτα μαχπητικούς μηχανισμούς, που μπορεί να φαντάζεται κανείς ως συνέχεια μιας εικόνας από το μακρινό παρελθόν. Αντίθετα, υπήρξαν μηχανισμοί ενταγμένοι στην ίδια την ουσία του κράτους και της λογικής του. Από την μια, το κράτος φρόντιζε να διαπραγματευτεί μαζί τους και να τα συντηρεί και από την άλλη, αυτά φρόντιζαν η εργατική κινητικότητα να μην ξεφεύγει ποτέ από τα πλαίσια του πατριωτικού ρεαλισμού. Δεν εκπροσωπούσαν τα “δικία των εργατών”, αλλά ρύθμιζαν την υγιή λειτουργία του συστήματος. Μέρος αυτής της λειτουργίας υπήρξε και η δημιουργία του τεράστιου συστήματος εξαιρέσεων και διαχωρισμών ή αλλιώς των κλαδικών συμβάσεων. Όπου ο κάθε αγώνας αφορούσε τον έναν αλλά όχι τον άλλο (τους δασκάλους και όχι τους ντελιβεράδες, του ντελιβεράδες και όχι τους σερβιτόρους, τους σερβιτόρους και όχι τους μάγειρες κλπ κλπ κλπ) και όπου ακόμα και μέσα στην ίδια επιχείρηση εργαζόμενοι που εμφανώς βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση αντιμετώπιζονταν με διαφορετικό τρόπο ακόμη και νομικά.

Δεν είναι όμως εδώ το σημείο όπου θα λύσουμε ζητήματα που πια μοιάζουν τόσο χαμένα στο παρελθόν, όπως «η μορφή του σωματείου», «κλαδικό vs εργασιακό» κλπ κλπ...

Το τέλος των κλαδικών συμβάσεων ουσιαστικά αποτελεί το

Στη
θέση του πα-
σόκου εργατοπα-
τέρα, μπαίνει ο
ματατζής και όλο
το φασιστικό σι-
νάφι του

τράβηγμα του χαλιού κάτω από τα πόδια των κρατικών συνδικάτων. Για αυτά πια δεν υπάρχει κανένας χώρος και κανένα έδαφος, το κράτος τούς γύρισε την πλάτη και τα άφησε να πεθάνουν από "ασιτία". Πράγματι τα σωματεία αυτά υπήρξαν μέρος του κράτους, αλλά το κράτος κατά την διάρκεια της κρίσης επιτάχυνε τον φασιστικό μετασχηματισμό του, αφήνοντας τέτοιες "κεϋνσιανές" λογικές να μοιάζουν εικόνες από το παρελθόν.

Έτσι, το "πάνω" (η "λίγο πιο πάνω") κομμάτι της εργατικής τάξης μεταφέρθηκε μαζικά στην πιο κάτω κατηγορία (φυσικά υπάρχουν και εξαιρέσεις), μια κατηγορία από την οποία νόμιζε πως είχε ξεφύγει για πάντα....

Όπως και να έχει όμως, δεν θα κλάψουμε για τον θάνατο ενός μηχανισμού που ποτέ δεν "αγαπήσαμε". Στο διάολο να πάνε όλοι οι εργατοπατέρες. Δεν θα κάνουμε όμως ότι δεν προσέξαμε πως η εξαφάνιση αυτή ήρθε από το κράτος και όχι από ένα κίνημα που ασφυκτιούσε στις συντεχνιακές δομές διαμεσολάβησης. Δεν θα κάνουμε ότι δεν βλέπουμε πως στη θέση του πασόκου εργατοπατέρα, μπαίνει ο ματατζής και όλο το φασιστικό σινάφι του.

Ίσως όμως εκτός από τις περιττές οχλήσεις που ξεφορτώνονται τα αφεντικά μαζί με τον κρατικό συνδικαλισμό, να εγκαταλείπουν και κάτι ακόμα: την "ησυχία, τάξη και ασφάλεια" που εξασφαλιζόταν μέσα από την διαίρεση της εργατικής τάξης. Ίσως και να κατασκευάζουν μια ανασύνθεση της εργατικής τάξης που (ποιός ξέρει;) θα δημιουργήσει πραγματικά προβλήματα. Ίσως χωρίς τον καταραμένο κρατικό συνδικαλισμό να βρεθεί ο χώρος για την πραγματική οργάνωση των εργατών. Αυτά όμως δεν θα μάς τα χαρίσουν τα αφεντικά, θα πρέπει να τα φτιάξουμε μόνοι μας. Όπως και να έχει, καμιά "κλωτσιά στο πτώμα" του κρατικού συνδικαλισμού ίσως και να είναι μια καλή αρχή.

1. «Είδος προς εξαφάνιση» οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας», Καθημερινή, 02.11.2014.

Επιμήκυνση εργάσιμης ημέρας:

Η Ελένη δουλεύει σε ένα μαγαζί με ρούχα στο κέντρο της Αθήνας. Δουλεύει εκεί για πάνω από μια δεκαετία. Με τετράωρη σύμβαση, δεν φεύγει ποτέ στο τετράωρο. Άλλοτε έξι ώρες, άλλοτε οκτώ: «ανάλογα με την κίνηση και τις ανάγκες της αγοράς», που λέει και το αφεντικό. Ο μισθός, φυσικά, ήταν πάντα τετράωρου: γύρω στα 400 ευρώ. Κι η Ελένη είχε κάνει τα κουμάντα της και κάπως την έβγαζε με αυτά τα 400 ευρώ. Δεν είχε πάρει δάνειο, δεν ονειρευόταν "τη μεγάλη ζωή" κι όλο αυτό το hype της κατανάλωσης φαινόταν να μην την έχει αγγίξει καθόλου. Σιχτίριζε με αυτή την κατάσταση, αλλά σκεφτόταν «τουλάχιστον είμαι αξιοπρεπής και δεν μοιάζω με όλους αυτούς τους σάπιους γύρω μου». Και κάπως ανάσαινε. Αυτά μέχρι το 2012, βέβαια. Τότε, με την κρίση να καλπάζει για τα καλά, η Ελένη γρήγορα θα ανακάλυπτε ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είχε άλλες βλέψεις γι' αυτήν. Το αφεντικό της της ανακοίνωσε ότι "δεν βγαίνει" κι ότι δεν μπορεί να της δίνει πια τα 400 ευρώ. Της ξεκαθάρισε ότι ή θα υπέγραφε καινούρια, ατομική σύμβαση και θα έπαιρνε στο εξής 250 ευρώ ή θα την απέλυε (εννοείται χωρίς αποζημίωση).

Κι η Ελένη έβγαλε τα μπλοκάκια της, έβαλε κάτω τα νέα δεδομένα κι είδε ότι πρέπει να κάνει νέα κουμάντα: «μα μπορεί κανείς να τα βγάξει πέρα με 250 ευρώ;», αναρωτήθηκε. Μόνο το νοίκι ήταν 140 ευρώ. Και η "λύση" άρχισε να σχηματίζεται μέσα στο μυαλό της και να της προκαλεί ταχυπαλμία: «πρέπει να βρεις και δεύτερη δουλειά», είπε η φωνή της λογικής. Κι έτσι έγινε. Μετά το σχολάσμα από το ρουαδάκι, η Ελένη πηγαίνει σε μια καφετέρια και κάνει τη λάντζα. Τρεις ώρες τη μέρα, 130 ευρώ το μήνα· εννοείται, μαύρα. Μ' αυτά και μ' αυτά, για να καταφέρει να πλησιάσει τα 400 ευρώ (χωρίς στο εξής να τα ξαναφτάσει, πάντως), θα δουλεύει καθημερινά 9 με 12 ώρες.

«Κρίση είναι όταν τα αφεντικά και το κράτος ασχολούνται όλο και περισσότερο μαζί σου», είχε διαβάσει σε έναν τοίχο πριν λίγο καιρό. Για κάποιο λόγο της είχε κάνει εντύπωση εκείνο το απλό σύνθημα που ούτε καν ομοιοκαταληξία δεν είχε. Κι ένα βράδυ που έφευγε από το ρουαδάκι κι έτρεχε προς την καφετέρια, η Ελένη μουρμούρισε: «Ναι, ρε συ. Αυτό συμβαίνει και σε μένα· όλη μέρα μ' εμένα ασχολούνται: το ελληνικό κράτος καθιέρωσε τις ατομικές συμβάσεις και τα αφεντικά με βάζουν να δουλεύω κοντά 12 ώρες τη μέρα για ούτε 400 ευρώ»...

ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΤΙ ΕΔΩ (-) ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Αυτή η πορεία δεν χρειάστηκε να πάρει άδεια από την αστυνομία για να γίνει. Γιατί αυτή την πορεία την έκανε η ίδια η αστυνομία. Η αστυνομία που έχει καταλάβει την πόλη, που καθορίζει ποιοι δρόμοι είναι προσπελάσιμοι και ποιοι όχι, που ζητάει από τους κατοίκους να την πάρουν τηλέφωνο και να της «μιλήσουν για τους φόβους τους». Η αστυνομία που δεν είναι απλώς παντού, που δεν μιλάει απλώς μέσα από τα δελτία των ειδήσεων, που δεν θέτει απλώς τα θέματα για τα οποία «όλοι πρέπει να πάρουν θέση». Η αστυνομία που έχει πολιτικό ρόλο, που λέει τι πρέπει να γίνει και πώς. Που δεν απαγορεύει γενικά κάθε συγκέντρωση άνω των δύο ατόμων, αλλά που αναλαμβάνει η ίδια να καλέσει σε συγκέντρωση.

Γιατί η αστυνομία, ως πολιτικός φορέας και όχι μονάχα ως κατασταλτικός μηχανισμός, χρειάζεται την “κινητοποίηση”. Χρειάζεται να συσπειρώνει γύρω της ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια κι όχι μονάχα τους παραδοσιακούς φίλους και συνεργάτες της. Στις κατεχόμενες από την αστυνομία και το στρατό πόλεις, το γαλλικό κράτος σπέρνει και ταυτόχρονα διαχειρίζεται το φόβο. Φυτεύει χιλιάδες πάνοπλους φρουρούς της νομιμότητας και την ίδια στιγμή καλεί όλους αυτούς που πρέπει να περάσουν μέσα από αστυνομικά μπλόκα για να πάνε στο φούρνο για κρουασάν σε μαζικές πορείες για να “πάψουν να φοβούνται”, βέβαια. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτό. Το γαλλικό κράτος δεν προβάλλει απλώς ως ο “απόλυτος εγγυητής της ελευθερίας” και ως το “αδιαμφισβήτητο καλό”. Τι στιγμή που καταφέρει να συνταχθούν πίσω του εκατομμύρια άτομα πετχαινέι κάτι πολύ σημαντικό: στα μάτια αυτών κι άλλων τόσων οβήνει την ιστορία του και ξαναγεννιέται.

Στους δρόμους του Παρισιού (κι όχι μόνο), δημιουργούνται πολιτικά γεγο-

Η στιγμή που ο Αντώνης συνειδητοποιεί ότι μόνο αυτός θυμήθηκε να φέρει μαλόξ. “Πάλι εγώ θα δίνω στους μαλάκες”, σκέφτηκε και ξενέρωσε απ’ τη ζωή του.

νότα που φαίνονται ως εξωιστορικές, απολιτικές, τυχαίες στιγμές. Αλλά δεν είναι. Στην πορεία της 11ης Γενάρη “για τη δημοκρατία και την ελευθερία” κάτι ξενερωμένες υπάρξεις όπως οι Ολάντ, Μέρκελ, Ραχόι, Σαμαράς κ.ά, που δεν πολυγουστάρουν ο ένας τα μούτρα του άλλου, ήταν αναγκασμένοι να στέκονται πλάι πλάι και μάλιστα να κρατιούνται και αλυσίδα. Βαριά η καλογερική. Όμως εκείνη την ώρα, που ο συρφετός με τα μαύρα παλτουδάκια σερνόταν στα πλακόστρωτα του Παρισιού, το γαλλικό κράτος έκανε πολιτική. Ξεσκόνιζε πάνω από το πέτο του το αποικιοκρατικό του παρελθόν, τον θεσμικό ρατσισμό και την κρατική βία, την άμεση εμπλοκή του στους πολέμους των τελευταίων 15 χρόνων, την ένοπλη παρουσία του από το Αφγανιστάν και τη Λιβύη, μέχρι το Μάλι και την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, αλλά και το πάγωμα μισθών και επιδομάτων γιατί ο γαλλικός καπιταλισμός “δεν βγαίνει”. Ο πύθωνας έβγαξε το φιδοπουκάμισό του και πλατσούριζε σαν χέλι μέσα στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ.

Πώς να το κάνουμε; Δεν είναι και λίγο να βρίσκεται σε εξέλιξη η στρατιωτική κατοχή πόλεων, ο υπουργός Άμυνας να μιλάει για «αληθινή εσωτερική επιχείρηση», σημειώνοντας πως «είναι η πρώτη φορά που γίνεται μια τέτοιας έκτασης κινητοποίηση των δυνάμεών μας στην επικράτειά μας»¹, και το μόνο που ακούγεται να είναι αστυνομικά ρεπορτάζ της κακής ώρας. Τόσες άχρηστες λεπτομέρειες, τόσες βλακειές: κι η σύγχυση, ο φόβος κι η διαρκής αίσθηση αδυναμίας να φωλιάζουν όλο και

πιο έντονα στον κόρφο των δυτικών κοινωνιών. Να που το γαλλικό κράτος που χτίζει το “πρόβλημα με τους μουσουλμάνους” εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια, με νόμους, με καθημερινούς αστυνομικούς ελέγχους στα περίφημα προάστια των γαλλικών μητροπόλεων, με φυλακίσεις και δολοφονίες στα κρατητήρια, με συστηματική και οργανωμένη απαξίωση, μηδένισε το κοντέρ και ξαναγεννήθηκε.

Σήμερα, λοιπόν, μπορούμε να καμαρώσουμε το πιο νέο κράτος του πλανήτη. Το γαλλικό κράτος που γεννήθηκε στις 7 Γενάρη του 2015 με την επίθεση στην εφημερίδα Charlie Hebdo και γιόρτασε τον ερχομό του στη ζωή με μεγάλες πορείες στα κέντρα των πόλεων. Χιλιόχρονο!

1. Βλ., «Στρατοκρατεία η Γαλλία – Λεπέν κατά “ισλαμικού φονταμενταλισμού”», Καθημερινή, 13/1/2015.

Το σκουτεράκι μοιάζει να χάθηκε την ώρα της «αληθινής εσωτερικής επιχείρησης». Με το όπλο κολλημένο στον οδηγό και με μια λαβή στο συνοδηγό θα βρει το δρόμο του...

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

**VOUCHER:
ΑΠΟ ΕΡΓΑΤΕΣ “ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΟΙ”
(ΚΑΙ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΑΛΛΟ ΘΑ ΜΑΣ ΠΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ)**

Ήταν κάπου εκεί στις αρχές του σωτήριου έτους 2010 που μια καινούρια λέξη άρχιζε να αντηχεί στα αυτιά μας. Ήταν, να θυμίσουμε, το μεταίχμιο της προ μνημονίου εποχής εποχή που ενώ η ανεργία ήταν ήδη στο 10% και ανηφόριζε και η αξία της εργατικής μας δύναμης ήδη κατηφόριζε, οι μεταπολιτευτικές αυταπάτες περί κρατικής θαλπωρής βαστούσαν ακόμη γερά.

Αυτή η νέα λέξη, -voucher, που στα ελληνικά μεταφραζόταν στο δυσνόητο «επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας» άρχισε να διεκδικεί τάχιιστα ρόλο ψωμοτυριού στην καθημερινότητα ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας. Αν έψαχνες για δουλειά αργά ή γρήγορα -ειδικά αν ήσουν κάτω των 30- διαπίστωνες ότι δουλειά (με την παλιά κλασική έννοια του όρου: μισθός-ασφάλιση-σταθερή απασχόληση) απλά δεν έπαιζε. Ο ΟΑΕΔ από την άλλη είχε ήδη αρχίσει πολύ καιρό πριν να αναδιρθρώνεται ως μηχανισμός διαχείρισης της εργασίας. Το επίδομα ανεργίας μειωνόταν, ο χρόνος διαρκείας του μειωνόταν, μόνο οι απαιτήσεις και οι προϋποθέσεις για να το πάρεις αυξάνονταν. Τα προγράμματα “Stage”, αυτό το μέγα επίτευγμα των ‘90s, είχαν ήδη γαλουχήσει μια γενιά εργατών, τα διάφορα νέα προγράμματα «απασχόλησης» και «επιδότησης επιχειρήσεων» πολλαπλασιάζονταν, ΜΚΟ και δήμοι την έβλεπαν εργολάβοι εργασίας με τα πεντάμνηνα “κοινωνικού εργαίας” και χώνονταν στο παιχνίδι του “φέρε/πάρε τσάμπα εργάτες με άλλο όνομα”. Ε, μέσα σε όλα αυτά τα ωραία μάς φόρεσαν και τα voucher. Ειδικά μετά τη σύμβαση του μνημονίου (αυτή την κολυμβήτρα του Σιλβάμ για τα αφεντικά) και ενώ ο κατήφορος της αξίας μας μετατρέποταν σε κατολίσθηση και η ανεργία γκάζωνε προς το αξιοθαύμαστο 30%, αυτή η νέα εξυπνάδα άρχισε να γιγαντώνεται και να διευρύνεται ώστε να αφορά όλο και πιο πολλούς τομείς της εργασίας και όλο και πιο μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης. Πέραν της νέας ευφάνταστης λέξης για να ορίζουν τους εργάτες, το μόνο καινοτόμο και διαφορετικό πράγμα που είχαν αυτά τα προγράμματα σε σχέση με τα ήδη υπάρχοντα, ήταν ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της διαχείρισης περνούσε από τον κρατικό μηχανισμό στον ιδιωτικό τομέα. Η διανομή των ευρωπαϊκών και κρατικών κονδυλίων διευρυνόταν εντάσσοντας πλέον στην διαδικασία, εκτός από τις επιχειρήσεις που αναλάμβαναν να σε “απασχολήσουν” με το αζημίωτο και τα,

μια μακροχρόνια διαδικασία που στοχεύει στην εκπαίδευση της εργατικής τάξης

μικρά ή μεγάλα, μαγαζάκια -τα λεγόμενα Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΚΕΚ)- που χρυσοπληρώνονταν για να σε “εκπαιδέυσουν” και τα οποία άρχισαν να ξεφυτρώνουν σαν τα μαντάρια.

Λίαν συντόμως τα αφεντικά δεν είχαν θέση παρά για “ωφελούμενους”, το κράτος ανακοίνωνε κάθε λίγο χιλιάδες επί χιλιάδων νέες θέσεις και νέα voucher για όλες τις προτημήσεις: για 25άρηδες, για 30ρηδες, για τον τουρισμό, την υγεία, τη μικρο-μεσοία επιχείρηση· στις μεγάλες πόλεις, στην επαρχία. Πάρε κόσμε τσάμπα εργάτες.

Κι όμως. Τα voucher ούτε πρωτοφανή είναι, ούτε συνιστούν κάποια πρωτότυπη ιδέα που ξεπήδησε μέσα από την κρίση. Τα voucher είναι απλά μια εξέλιξη, ένα βήμα παραπέρα, σε αυτή την τελευταία παρατεταμένη προσπάθεια αναδιάρθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού ώστε να καταστεί πιο ανταγωνιστικός. Αυτή η προσπάθεια, που τα πρώτα σκιρτήματα μπορεί κανείς να τα δει ήδη στα μέσα της “ευλογημένης” μεταπολιτευτικής δεκαετίας του ‘80, ως δομικό στοιχείο είχε -και έχει- την σημαντική μείωση του εργατικού κόστους. Αυτό με τη σειρά του πρέπει να το βλέπουμε ως μια μακροχρόνια διαδικασία που στοχεύει στην εκπαίδευση της εργατικής τάξης -βασικά του κομματιού της με το προνόμιο της μπλε ταυτότητας- προκειμένου να προσαρμόζεται στις νέες συνθήκες υπερεκμετάλλευσης χωρίς να τις θεωρεί κάτι παράδοξο και παροδικό, αλλά ως την κανονικότητα της εργασιακής σχέσης. Με πιο μαρξιστική ορολογία: το ελληνικό κράτος και οι “προνοιακοί μηχανισμοί” του έχουν χαράξει εδώ και χρόνια το βασικό σχέδιο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και της νέας τεχνικής σύνθεσης της εργατικής τάξης· σχέδιο που στον πυρήνα του βρίσκεται η ακραία υποτίμηση της αξίας της εργατικής μας δύναμης.

Η συνέντευξη που ακολουθεί προσπαθεί να κάνει όλα αυτά λίγο πιο διαυγή και να εξηγήσει κάπως αυτόν τον μηχανισμό των voucher. Η Μαρία που μας μίλησε δουλεύει σε μια εταιρεία διαχείρισης και διανομής των προγραμμάτων σε ΚΕΚ και επιχειρήσεις. Μας έδωσε μια ενδιαφέρουσα, νομίζουμε, εικόνα για τα όσα συμβαίνουν “εντός των τειχών”.

ClassWarDogz: Θέλεις να μας πεις τι είναι αυτό το καινούριο φρούτο;

Μαρία: Τα προγράμματα voucher υλοποιούνται πάνω κάτω τα τελευταία τρία χρόνια και εντάσσονται στο ίδιο πλαίσιο με τα προγράμματα κοινωνικού εργασίας σε διάφορους δήμους και ΜΚΟ.

Είναι σαν όλα αυτά τα προγράμματα να αλληλοσυμπληρώνονται. Τις περισσότερες φορές τα διαχειρίζεται ο ΟΑΕΔ. Επίσης έχει παίξει ανάθεση από

τα κατά καιρούς αρμόδια υπουργεία, συνήθως από το υπουργείο Εργασίας ή Ανάπτυξης. Πολλές φορές όμως τα δίνουν και σε ιδιωτικές εταιρείες για να τα διαχειριστούν. Υπάρχουν πολλά προγράμματα voucher και στόχο έχουν να καλύψουν ένα μεγάλο φάσμα στην αγορά εργασίας. Υπάρχουν εκείνα που αφορούν όλες τις επιχειρήσεις και άλλα που εστιάζουν σε συγκεκριμένες. Υπάρχουν από voucher υγείας, μέχρι και Voucher φορτοεκφορτωτών. Το κάθε πρόγραμμα έχει χρόνο υλοποίησης περίπου ένα χρόνο, αλλά να φανταστείς όταν τελειώνει το ένα βγαίνει σχεδόν αμέσως το επόμενο που πολλές φορές είναι σχεδόν ίδιο. Το τελευταίο που βγήκε είναι το voucher για αποφοίτους ΙΕΚ, ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ, αφορά 7.000 αποφοίτους και κύριος φορέας είναι το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ. Η ανάθεση έχει γίνει από το υπουργείο Παιδείας αυτή τη φορά. Μεταξύ των άλλων, κοινό τους χαρακτηριστικό είναι ότι συνήθως έχουν ένα ηλικιακό όριο των συμμετεχόντων έως 29 χρονών. Παρεπιπτόντως, τους ονομάζουν “υπότροφους”.

CWD: Οραία, άλλος ένας τίτλος. Φέτος δεν βγήκε και ένα άλλο που είναι ως 60 ετών;

Μ: Ναι, είναι έως 64 και νομίζω ότι βγήκε γιατί υπήρχε πολύ μεγάλο turn over. Δεν μπορούσαν να υλοποιηθούν όλα αυτά τα προγράμματα μόνο με μικρές ηλικίες, γιατί πολλοί και πολλές έφευγαν. Ε, αύξησαν και σε ένα πρόγραμμα τα όρια ηλικίας και όπως πάει. Έτσι κι αλλιώς διάφοροι το θεωρούσαν βλακεία να είναι ως τα 29, ανεργία δηλαδή δεν έχει μετά; Άσε που μπορεί να έχεις μεγαλύτερη ανάγκη και άρα περισσότερες πιθανότητες να κάτσεις...

CWD: Πώς χρηματοδοτούνται αυτά τα προγράμματα;

Μ: Το μεγαλύτερο μέρος είναι από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Παλιότερα το ποσοστό ήταν 75% και 25% από το ελληνικό κράτος, τώρα με την κρίση είναι 85% από την ΕΕ και 15% από το ελληνικό κράτος.

CWD: Δηλαδή, ένα πρόγραμμα έχει δύο πηγές χρηματοδότησης. Κυρίως τα ΕΣΠΑ και ως δεύτερη τον προϋπολογισμό του ελληνικού κράτους;

Μ: Ναι, από το κονδύλι για την καταπολέμηση της ανεργίας...

CWD: Αυτό που είναι όντως κρατική χρηματοδότηση είναι σα να λέμε, από την τσέπη τη δικιά μου και τη δικιά σου, είναι από δημόσια έσοδα;

Μ: Ναι, πολλά τα χρηματοδοτεί ο ΟΑΕΔ. Είναι αυτό που λέγεται ότι ο ΟΑΕΔ θα επιδοτεί την απασχόληση και όχι την ανεργία. Θα υπάρχουν περισσότεροι περιορισμοί για να μπει στο ταμείο ανεργίας απ’ την άλλη τα voucher θα είναι εκεί.

Πολύ περιγραφικά μπορούμε να πούμε πώς λειτουργεί το όλο πράγμα. Το ελληνικό κράτος θέλει να βάλει σε εφαρμογή ένα πρόγραμμα και θέλει “ωφελομένους” γιατί έτσι λέγονται τώρα. Οι υποψήφιοι συμπληρώνουν αιτήσεις με τα στοιχεία και τα προσόντα τους, συνήθως διαδικτυακά. Δίνεις όνομα, επίθετο, διάρ-

κεια ανεργίας, φορολογητέο εισόδημα, ξένες γλώσσες, πτυχίο (αν έχεις) και σύμφωνα με τα κριτήρια μοριοδότησης βγαίνουν οι πίνακες αποτελεσμάτων, αν επιλέχθηκες ή όχι. Στην επόμενη φάση πρέπει να πας -δεν γίνεται να μην πας- στον πάροχο κατάρτισης που θα επιλέξεις. Μεσάζοντες λοιπόν σε αυτή την φάση είναι οι πάροχοι κατάρτισης, δηλαδή τα Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης, που αναλαμβάνουν να σε καταρτίσουν και να βρουν τις επιχειρήσεις στις οποίες θα εργαστούν οι επιλεγθέντες. Πριν πας στην επιχείρηση να εργαστείς, μπαίνεις σε ένα τμήμα να κάνεις τη θεωρία. Τώρα μη νομίζεις ότι υπάρχει πάντα συνάφεια μεταξύ θεωρίας και πρακτικής. Τα περισσότερα μαθήματα είναι τόσο γενικά (π.χ. εξυπηρέτηση πελατών) που χωράνε τα πάντα. Μετά πηγαίνεις και κάνεις την πρακτική σου.

CWD: Πόσο κρατάει αυτό;

Μ: Αυτά που έτρεξαν πέρσι ήταν 580 ώρες, 80 ώρες θεωρία και 500 ώρες πρακτικής που δεν πρέπει να ξεπερνούν τους 5 μήνες. Μπορείς να δουλεύεις ως και 6 μέρες την εβδομάδα, έως και 7 ώρες την ημέρα, όχι όμως μετά τις 22.00 και όχι Κυριακές και αργίες. Σε γενικές γραμμές, έτσι πάει το πράγμα με μικρές διαφορές. Για παράδειγμα, το καινούριο που σου είπα πριν με τους αποφοίτους των ΙΕΚ, ΕΠΑΛ και ΕΠΑΣ έχει 80 ώρες θεωρία αλλά 6 μήνες πρακτική και πληρώνεται 480 ευρώ το μήνα.

CWD: Δηλαδή, τις 80 ώρες τις κάνεις στο ΚΕΚ και το ΚΕΚ πληρώνεται...

Μ: Το ΚΕΚ για όλη αυτή τη δουλειά πληρώνεται 1.100 ευρώ το άτομο. Και παίρνει άλλα 300 ευρώ, εφόσον μια πρακτική μετατραπεί μετά το τέλος του προγράμματος σε τουλάχιστον εξαμηνιαία σύμβαση εργασίας. Τα ΚΕΚ βγάζουν αρκετά λεφτά, γι’ αυτό και υπάρχει ένα τρελό κυνήγι για το ποιο θα πάρει τους περισσότερους ωφελομένους. Από πού θα βρουν λίστες με τα ονόματα, ξέρεις κάποια δίνουν δώρο και tablet αν πας στο ΚΕΚ τους. Ή στήνουν τραπέζια έξω από τους ΟΑΕΔ.

CWD: 1.100 το κεφάλι... Δεν είναι κι άσχημα. Και οι 500 ώρες πρακτικής είναι η δουλειά που σου βρίσκουν σε εταιρεία;

Μ: Ναι, πολλές φορές βέβαια την επιχείρηση μπορείς να την έχεις βρει και μόνος σου. Μπορεί τα ΚΕΚ να μην κάνουν και τίποτα.

CWD: Αυτά τα ΚΕΚ είναι όλα ιδιωτικές επιχειρήσεις;

Μ: Νομίζω ότι υπάρχουν και κάποια δημόσια, αλλά τα περισσότερα που παίρνουν μέρος σε αυτά είναι ιδιωτικά. Μπορεί να υπάρχει και κάποιος περιορισμός σε ορισμένα προγράμματα και να μην μπορούν να πάρουν μέρος. Υπάρχουν δηλαδή κάποια μεγάλα ΚΕΚ που λειτουργούν πολλά χρόνια με προγράμματα π.χ. εκμάθησης υπολογιστών κ.ά., αλλά τώρα με τα voucher έχει ανοίξει ο κάθε “καμμένος”. Ιδιαίτερα στην επαρχία μπορείς να δεις να έχουν φτιαχτεί ΚΕΚ σε πολύ μικρές πόλεις. Υπάρχει μεγάλος ανταγωνισμός. Σκέψου ότι στα καινούρια προγράμματα που θα βγουν φέτος υπάρχουν σκέψεις να μπουν περιορισμοί, έτσι ώστε να βγουν απ’ έξω τα μικρά ΚΕΚ. π.χ. θα απαιτείται να έχουν συγκεκριμένα χρόνια λειτουργίας ή έναν συγκεκριμένο αριθμό εργαζομένων ή ακόμα να μην έχουν κάνει απολύσεις τα τελευταία 6 χρόνια.

CWD: Και όσοι συμμετέχουν στα voucher -οι “ωφελοόμενοι”- τι χρήματα παίρνουν;

Μ: Εξαρτάται από το πρόγραμμα. Σε γενικές γραμμές κυμαίνονται στα 2.700 μεϊκά για τους αποφοίτους ΑΕΙ/ΤΕΙ και 2.400 για

Τα ΚΕΚ για
αυτή τη δουλειά
πληρώνονται
1.100 ευρώ το
άτομο

τους αποφοίτους δευτεροβάθμιας και μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Και μην ξεχνάς ότι τα χρήματα μπορεί να τα πάρεις αρκετό καιρό αφού θα έχεις τελειώσει τη δουλειά. Είναι στη λογική κάνουμε σεμινάρια και πληρωνόμαστε όποτε. Υπό μία έννοια είναι και αυτό μες στην εκπαίδευση. Να μάθεις να πληρώνεσαι όποτε, να είσαι δηλαδή 3 μήνες απλήρωτος και να λες «έτσι είναι αυτά». Πολυεπίπεδη εκπαίδευση. Και όσον αφορά την ασφάλιση, τα ένσημα που κολλιούνται είναι μόνο υγειονομικής περιθαλψης. Γενικώς οι επιχειρήσεις δεν πληρώνουν τίποτα σε όλη αυτή τη φάση.

CWD: Αυτές οι επιχειρήσεις πρακτικής τι κριτήρια έχουν;

M: Τα κριτήρια τα βάζει κάθε επιχείρηση ανάλογα με τη δουλειά που πρέπει να γίνει. Πολύ λίγες είναι αυτές που δεν περιμένουν και πολλά, μιας και έχουν κάποιους που δουλεύουν τζάμπα. Κατά τ'άλλα, είναι κανονικά αφεντικά (σε αντίθεση με τους μη κανονικούς εργαζόμενους). Αυτό που θέλω να πω είναι ότι δεν είναι πιο ελαστικοί, δεν είναι του στυλ αυτό το παιδί κάνει πρακτική οπότε μην το πολυενοχλώ κιόλας. Υπάρχουν γνωστά ξενοδοχεία στο κέντρο της Αθήνας που δύο χρόνια τώρα έχουν πάρει πάρα πολλούς εργαζόμενους μέσω voucher. Ή μεγάλες αλυσίδες καταστημάτων. Ε, αυτοί δεν κάθονται, τρέχουν σαν τρελοί. Εκτός αν οι επιχειρήσεις που δουλεύουν είναι των γονιών τους, γιατί υπάρχει και αυτή η δυνατότητα.

CWD: Πας για "πρακτική" και δουλεύεις κανονικά. Αλλά τι κριτήρια θέτει το πρόγραμμα για να δεχθεί μια επιχείρηση;

M: Σε πολλά προγράμματα δεν πρέπει η επιχείρηση να έχει άμεση σχέση με το δημόσιο. Κυρίως όμως να μην έχει κάνει απολύσεις τον τελευταίο χρόνο, εκτός αν συντρέχουν ποινικοί λόγοι, και για όσο χρόνο διαρκεί το πρόγραμμα να κρατά σταθερό τον αριθμό των εργαζομένων με τον αντίστοιχο περσινό.

CWD: Να μην έχει κάνει απολύσεις για να πάρει εργαζομένους με voucher.

M: Ναι, απολύσεις: όχι όμως λήξεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου, παραιτήσεις, συνταξιοδοτήσεις. Οπότε ξέρεις τώρα, τα πράγματα μπορούν να γίνουν πιο ευέλικτα... Ο άλλος περιορισμός είναι πόσα άτομα από voucher δικαιούνται ανάλογα με τον αριθμό των εργαζομένων που απασχολεί. Πληροφοριακά και μόνο, αν έχεις από 0-4 εργαζόμενους μπορείς να πάρεις ένα άτομο, από 5 και πάνω μπορείς να πάρεις έως και το 30% των εργαζομένων. Πολλές φορές ισχύει και το να έχουν τουλάχιστον ένα χρόνο λειτουργίας. Ουσιαστικά, αυτοί που μπορούν να πάρουν εργαζομένους μέσω voucher είναι πολλοί.

CWD: Κατάλαβα ότι είναι πολύ ελαστικά τα πράγματα.

M: Πάντως όλα αυτά μπορεί να φαίνονται καινούρια και μπορεί να μην ξέρεις τι σημαίνει η λέξη voucher, θέλω να πω ότι ανοίγεις την εφημερίδα για να βρεις δουλειά και πέφτεις πάνω στα voucher, ότι η τάδε επιχείρηση αναζητά κατόχους voucher, επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας τούς αρέσει να το λένε, και λες τι σόι φρούτο είναι αυτό. Σαν ιδέα πάντως δεν είναι όμως καθόλου έτσι. Υπήρχαν, όπως είπαμε, τα κοινωφελή.

CWD: Υπάρχουν ακόμα.

M: Ναι, νομίζω πάντως ότι έχουν πέσει λίγο, δεν ξέρω όμως για ποιο λόγο.

CWD: Έχουν βγει τα voucher... (γέλια).

M: Πέρα από τα κοινωφελή, από τη δεκαετία του '90 και για πολλά χρόνια υπήρχαν τα γνωστά προ-

γράμματα stage.

CWD: Χοντρικά αλλάζει απλά η ταμπέλα; Τα stage π.χ. σε έλεγαν μαθητευόμενο ή καταρτιζόμενο και όχι ωφελούμενο, σίγουρα πάντως δε σε έλεγαν εργάτη.

M: Νομίζω ότι στα stage ένα μέρος του μισθού το έβαζε το αφεντικό και το άλλο ο ΟΑΕΔ. Κάτι ανάλογο με τα τωρινά προγράμματα επιδότησης των επιχειρήσεων που όταν προκηρύσσονται, οι θέσεις καλύπτονται αμέσως. Τρίβουν τα χέρια τους κάθε φορά που βγαίνουν.

CWD: Με την επιδότηση των επιχειρήσεων τι συμβαίνει;

M: Αν μια επιχείρηση προσλάβει μετά το τέλος της πρακτικής τον εργαζόμενο και έχει μπει στο πρόγραμμα της επιδότησης, τότε ο ΟΑΕΔ βάζει τα 18 ευρώ την ημέρα για τον απόφοιτο ΑΕΙ/ΤΕΙ και τα 15 ευρώ για τους υπόλοιπους. Τα υπόλοιπα τα βάζει το αφεντικό. Κοινώς, τα αφεντικά και θα έχουν εργαζόμενους που θα έχουν εκπαιδευτεί χωρίς αυτά να έχουν πληρώσει τίποτα και μετά αν τους προσλάβουν θα πληρώνουν τα μισά. Δεν τους κάθεται και άσχημα. Γιατί, αν το σκεφτείς, όταν πας κανονικά σε μια δουλειά, δεν μαθαίνεις τα πάντα από την πρώτη μέρα. Μπορεί να χρειαστείς ένα μήνα, δύο, αλλά σε πληρώνουν.

CWD: Οι επιχειρήσεις πώς μαθαίνουν για τα προγράμματα;

M: Πολλές μικροεπιχειρήσεις δεν τα γνωρίζουν, ιδιαίτερα στην επαρχία. Τα ΚΕΚ αναλαμβάνουν μεταξύ των άλλων να τους ενημερώσουν. Το τάδε ΚΕΚ π.χ. ανοίγει χρυσό οδηγό, κοιτάζει ποιες επιχειρήσεις υπάρχουν στα περίγυρτά του και αρχίζει τα τηλεφωνήματα. Ξέρεις τώρα: υπάρχει το τάδε πρόγραμμα, μήπως ενδιαφέρεστε; Λένε αυτές, ωραία φάση...

CWD: Τα ΚΕΚ δηλαδή βάζουν και τα αφεντικά στο κόλπο. Διακέδουν την πληροφορία ότι εδώ παίζει τζάμπα εργασία.

M: Ακριβώς. Το όλο πράγμα έχει αναπτυχθεί τόσο που ακόμα και εργαζόμενοι σε ΚΕΚ παίζει να είναι εργαζόμενοι με voucher. Ήταν βέβαια και αφεντικά που έπαιρναν από μόνοι τους να ενημερωθούν για το πρόγραμμα. Κάποιοι κιόλας με αφοπλιστική ειλικρίνεια ρωτούσαν «Πώς μπορούμε να προμηθευτούμε τζάμπα εργάτες;». Καταλαβαίνεις τώρα τι έχουμε ακούσει. Για παράδειγμα τώρα που αναμένονται τα καινούρια προγράμματα, παίρνουν τηλεφώνω και ρωτάνε εναγωνίως πότε θα βγουν. Δε διανοούνται να μην πάρουν μέρος, γιατί ξέρεις μας λένε ότι τους τελείωσαν οι προηγούμενοι.

CWD: Δεν έχουν stock... τους τελείωσε το εμπόρευμα (γέλια). Όσον αφορά τώρα αυτό που λέμε εκπαίδευση εγώ αυτό που καταλαβαίνω είναι ότι εκπαιδεύονται με έναν τρόπο και τα αφεντικά, διά της εμπειρικής μεθόδου. Έχουν αρχίσει δηλαδή να συνειδητοποιούν ότι τώρα πια παίζει ένα καθεστώς που είναι οκ να λες μαλακίες για τσάμπα εργάτες. Παλιότερα ίσως να μην έπαιζε τόσο θράσος. Και αυτό ενός τύπου εκπαίδευση είναι. Και τι φιγούρες συμμετέχουν σε αυτά τα προγράμματα; Αν προσδιορίζονται...

M: Όπως είπαμε τα περισσότερα έχουν ηλικιακό όριο έως τα 29, που αν το σκεφτείς αν έχεις τελειώσει ΑΕΙ/ΤΕΙ, τότε περίπου θα έχεις βγει απ' τη σχολή και θα ψάχνεις για δουλειά - κυρίως πάνω στο αντικείμενό σου. Πολλοί λοιπόν είναι αυτοί που βλέπουν τι παίζει, ότι δεν έχει καμιά σχέση με αυτό που έχουν σπουδάσει και φεύγουν. Ξέρεις, του στυλ «εγώ διάβαζα τόσα χρόνια και δεν πάω να κάνω

Κάποιοι
ρωτούσαν «Πώς
μπορώ να προμη-
θευτώ τσάμπα
εργάτες;»

αυτή την κλωδοδουλειά».

CWD: Δηλαδή, όταν έρχονταν δεν ήξεραν;

M: Ή ήξεραν, αλλά σκέφτονταν ας κάνουμε την αίτηση και αν με πάρουνε, βλέπουμε. Βέβαια υπάρχουν και τα άτομα που ξέρουν πολύ καλά περί τίνος πρόκειται, αλλά αφού δεν υπάρχει τίποτα άλλο, τι να κάνουν; Όσοι μένουν, και αυτοί δεν είναι λίγοι, έχουν στο νου τους ότι εδώ παίζει εκμετάλλευση, ότι δεν μπορούμε να βρούμε αλλού δουλειά και ότι ίσως έτσι να είναι από εδώ και πέρα τα πράγματα. Να μάθουμε να δουλεύουμε για 400 ευρώ. Ξέρεις όμως όλος ο σχεδιασμός δεν πηγαίνει ακριβώς όπως τον θέλουν, πολλοί είναι αυτοί που σου λένε αφού κάνουν ότι μας πληρώνουν και εμείς θα κάνουμε ότι δουλεύουμε.

Καλά έχω ακούσει και πολύ αστείες καταστάσεις. Ήταν μια κοπέλα που δούλευε σε ένα ξενοδοχείο στην Τρίπολη και το αφεντικό ήταν πολύ αυστηρό, πολλή πειθαρχία. Είχε το πόστο στη reception, ορθοστασία κτλ. Εκεί που λες, πήγαινε και καθόταν και ο παππούς της για να επιβλέπει. Ε, αυτά κανονικά δεν γίνονται σε δουλειές. Μετά μας έπαιρνε τηλέφωνο ο παππούς ότι έχουν το κορίτσι του τόσες ώρες όρθιο. (γέλια)
Αυτό είναι που λέμε ότι εκπαιδεύεται, είναι δηλαδή μια διαδικασία εν εξελίξει και άρα υπάρχουν κάποια κενά που ακόμα σε παίρνει για διάφορα πράγματα.

CWD: Μπορούν να αλλάξουν επιχείρηση;

M: Καλά αυτό συμβαίνει με πολύ μεγάλη συχνότητα. Λένε ότι συντρέχουν οι x λόγοι και βρίσκουν να δουλέψουν αλλού. Εντάξει υπάρχει ένα όριο, δεν μπορείς να αλλάξεις επιχείρηση 10 φορές, αλλά ένα μεγάλο ποσοστό έχει αλλάξει τουλάχιστον μία. Υπήρχε ένα παιδί που δούλευε delivery σε πιτσαρία..

CWD: Σε πιτσαρία με voucher;

M: Ναι. Ήταν λοιπόν η επιχείρηση που έλεγε ότι αφού δεν δουλεύεις Κυριακή εγώ χάνω λεφτά και άρα θα μου πληρώνεις το άτομο που θα πάρω να δουλεύει Κυριακές. Ή άλλες μεγάλες εταιρείες, αεροπορικές π.χ., που σου έλεγαν ότι πρέπει να αγοράσεις τα ρούχα εργασίας. Αυτοί είναι κάποιιοι από τους λόγους που ζητούσαν να αλλάξουν επιχείρηση. Πάντως, καθώς και για πολλούς αυτές οι δουλειές ήταν οι πρώτες τους, έβλεπες ότι δεν έχουν "μάθει" να δουλεύουν. Πρόκειται όντως για εκπαίδευση. Ένα τελευταίο παράδειγμα ας πούμε ήταν όταν μια κοπέλα ήθελε να αλλάξει επιχείρηση γιατί το σπίτι της ήταν μακριά. Το θέμα όμως ήταν ότι έμενε Χαλάνδρι και η δουλειά ήταν Αγ. Παρασκευή... (γέλια)

CWD: Εφευγαν δηλαδή κάποιιοι που δεν τους απασχολούσε πολύ, που θεωρούσαν ότι έχουν και το πλεονέκτημα των σπουδών, και κάποιιοι που το είχαν ανάγκη, αλλά δεν ήταν και στη φάση να ακούνε τον κάθε μαλάκα. Οι επιχειρήσεις πώς αντιμετώπιζαν τη φάση με αυτούς που εφευγαν;

M: Εντάξει τώρα, πολλά αφεντικά δεν γούσταραν καθόλου που οι εργαζόμενοι εφευγαν χωρίς να ενημερώσουν μιας και, όπως έλεγαν, είχαν βασιστεί πάνω τους. Σε άλλες περιπτώσεις όμως, συμφωνούσαν και οι δυο πλευρές.

CWD: Από το σύνολο της εργασίας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια είναι αυτά που δουλεύουν με voucher, κοινωφελή, με ΕΣΠΑ...

M: Ε, δεν είναι ότι μπορείς να βρεις εύκολα δουλειά και αλλού.

CWD: Ένας φίλος πάντως πήγε σε μια δουλειά που θα έμπαινε με ένα τέτοιο πρόγραμμα. Τελικά δεν μπήκε, αλλά τον πήραν και δουλεύει με τους ίδιους όρους που θα δούλευε αν ήταν στο πρόγραμμα. Είναι η λογική του εγώ έχω μια επιχείρηση και ξέρω ότι

Όσοι μένουν έχουν στο νου τους ότι εδώ παίζει εκμετάλλευση

Είσαι Άνεργος 18-29 ΕΤΩΝ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ή ΟΧΙ?

Η ΕΡΓΟΜΑΘΗΣΗ Α.Ε. σε συνεργασία με το ICBS Business College αναλαμβάνει να κατάρτισε τους ΝΕΟΥΣ Άνεργους έως 29 ετών και να τους τοποθετήσει σε επιχειρήσεις για την πρακτική τους άσκηση, σύμφωνα με τα προσόντα και τον επαγγελματικό τους προσανατολισμό.

Επίδοτηση 2400 έως 2700€

Θεωρητική κατάρτιση 80 ωρών σύμφωνα με επιλογή σας και σε συνάρτηση με τις επαγγελματικές προτιμήσεις σας

Πρακτική άσκηση 500 ωρών στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις του εθνικού τομέα της Βόρειας Ελλάδας

Διατίθεται στήριξη εργασίας μετά την περίοδο πρακτικής, τομέα που εξασφαλίζει εύκολη εύρεση εργασίας

ΕΡΓΟΜΑΘΗΣΗ (ΑΕ) Διευρησίου 5-9, Τηλ: 2310 778877, Fax: 2310 538790, e-mail: info@ergomathesi.gr
ICBS Business College - Θεσσαλονίκη 556, Οικονομικής, Τηλ: 2310686580, Fax: 2310687700, e-mail: info@icbs.gr

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Εταιρεία "κατάρτισης" ψάχνει θύματα...ε, ωφελούμενους. Νεαροί/ες σεναριασμένοι, με χαρτοφύλακες ανά χείρας, σου χαμογελούν και σε προσκαλούν στην χαρωπή οικογένεια της δωρεάν εργασίας. Αν τυπώνομασταν και τετραχρώμια, το μάτι σας θα έπιζε στο χρώμα. Και για τελείωμα, το απαραίτητο αξεσουάρ για να δουλέψουν τέτοιες μαλακίες: χρηματοδότηση ΕΣΠΑ.

παίζει αυτό το καθεστώς έξω. Ξέρω ότι είναι ένα τεράστιο σώμα ανθρώπων, οι οποίοι δουλεύουν περιμένοντας να πάρουν 400 ευρώ και αυτό το πράγμα ξέρεις γίνεται κανονικότητα, οπότε είναι πολύ ok. Χέστα τα προγράμματα. Θα έρθεις εδώ θα σου δίνω 400 ευρώ και θα δουλεύεις 8ωρο χωρίς ένσημα. Το οποίο είναι μια "αναβάθμιση", όπως και να το κάνεις... Είναι προφανές ότι με 380 και 400 ευρώ δεν ζεις, το κύριο κομμάτι της επιβίωσής σου θα το έχουν οι γονείς σου και όχι η δουλειά σου. Σπίτι, φαΐ, έξοδα δεν γίνεται να την βγάλεις.

M: Και απεργίες αν δουλεύεις σε voucher δεν γίνονται.

CWD: Αφού δεν είσαι εργαζόμενος...

M: Απλά σου δικαιολογούν κάποιοι ώρες απουσία. Στις 500 ώρες πρακτική μπορείς να λείψεις 50 ώρες. Το 10%, εκτός αν έχεις χαρτί από δημόσιο νοσοκομείο που μπορείς να κάνεις το 20%.

CWD: Κανονική εκπαίδευση, σαν το σχολείο. Πάντως δεν πιστεύω ότι όλοι αυτοί οι πιστορικάδες ή οι πιο μεγάλοι είναι βλαμμένοι. Δεν πιστεύω δηλαδή ότι θα σου πει ο άλλος έλα να δουλέψεις τσάμπα και εσύ είσαι χαζός και θα πιστεύεις ότι είσαι ωφελούμενος. Αυτό που φαίνεται να είναι το πιο ουσιαστικό απ' όλη αυτή τη διαδικασία είναι ότι έτσι δημιουργείται σιγά-σιγά μια συνθήκη που γενικά τα πάντα μετά δουλεύουν έτσι.

M: Ναι αυτό είναι που μένει, ακόμα με τα χίλια δυο προβλήματα που μπορεί να έχει ένα πρόγραμμα.

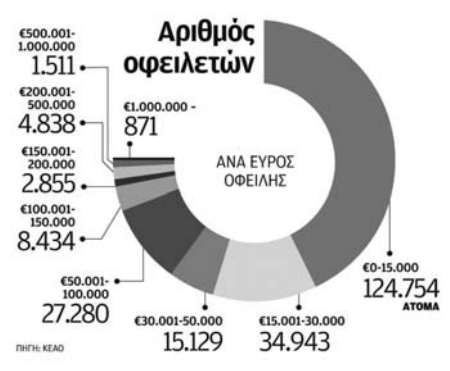
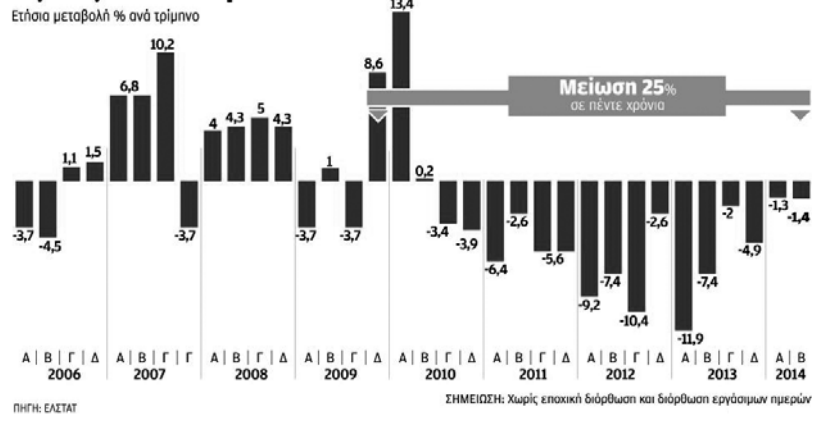
CWD: Το απαισιόδοξο είναι ότι όλο αυτό το πράγμα έχει και όρια στην αντίσταση. Ωραίο πράγμα το turn over, αλλά όσο και να μην είσαι μαλάκας, αν αυτή η συνθήκη ισχύει π.χ. για 10 χρόνια και έχει γίνει κανονικότητα αυτό που λέμε εργασιακό χάος όπου everything goes για τα αφεντικά, ε, εντάξει, έχουν όρια αυτά που μπορείς να κάνεις. Κάποια στιγμή έτσι θα είναι τα πράγματα. Θα ολοκληρωθεί η εκπαίδευση...

16 ΤΡΙΜΗΝΑ (το -ΜΗ με Ήττα)

Καταρχήν μια διαπίστωση: Ζούμε σε καιρούς Ήττας. Ναι, με κεφαλαίο. Μιας ήττας ταξικής που διανύει μια διαδρομή 30 χρόνων και βάλε. Κομματάκι κοινότητα η διαπίστωση θα μπορούσε να πει κανείς με τα μυαλά στο κεφάλι του. Αν υπάρχει κάποια αναγκαιότητα να “ξύσοιμε” το θέμα, αυτή προκύπτει από το γεγονός πως μιλάμε για κάτι που δεν έχει πάτο. Είναι όλο και πιο ευρεία η συλλογική ταξική εμπειρία του να μη “βγαίνουμε” με τα σκατά λεφτά που μας δίνουν τα αφεντικά. Όμως, όπως και να το κάνουμε, είναι άλλο πράγμα να το βλέπεις σχηματικά και με αριθμούς, γι’αυτό ορίστε¹:

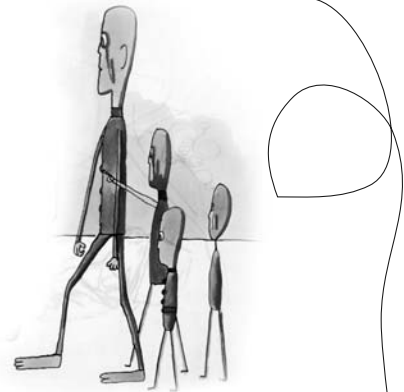

ΕΞΕΛΙΞΗ ΔΕΙΚΤΗ ΜΙΣΘΩΝ

Τα αφεντικά μας όμως, όπως όλα τα αφεντικά που σέβονται εαυτόν, έχουν και δικαιολογίες. Δε θα βγούμε μες στα μούτρα μας να μας πούνε «σας κόβουμε το μισθό 16 τρίμηνα τώρα γιατί είστε για τα μπάζα και δε σας φοβόμαστε». Όχι. Μας λένε πως έχουν ελλείψεις τα ταμεία -κάτι που ισχύει²- και πως εμείς φταίμε γι’αυτό -κάτι που είναι σκανδαλώδης μούφα. Για να ‘χουμε καλό ρώτημα όμως, τις πταίει για τις ελλείψεις; Οι κακοί πολιτικοί; Η κακιά μας η μοίρα; Η κακοκαιρία; Θα σας γλιτώσουμε από την αγωνία: τίποτα από τα παραπάνω(!). Τα αφεντικούλια μας φταίνε. Κι όμως. Το μεγαλύτερο κομμάτι των οφειλών στα ταμεία δεν προέρχεται από “εμάς” που μας έχουνε να δουλεύουμε μαύρα κι άραχνα κι αν αρρωστήσουμε να φάμε και καμιά κλωτσιά. Συγκεκριμένα το 26% των οφειλών προέρχεται από 871 μεγαλοοφειλέτες³. Δηλαδή Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει και το λογαριασμό και μια φάπα στην εργατική τάξη.

Τα παραπάνω περιγράφουν την ήττα μας και αυτό το ξέρουμε καλά πως δεν είναι για γέλια. Σίγουρα όχι για δικά μας γέλια. Πάντως ούτε και τα αφεντικά μας γελάνε. Κάνουν τα κουμάντα τους, ακόμη κι αν ο ταξικός αντίπαλος είναι πεσμένος και ψάχνει ακόμη να καταλάβει τι τον χτύπησε. Γι’αυτό λοιπόν, αν υπάρχουν λεφτά για μισθούς αυτά κατευθύνονται προς το σκληρό πυρήνα του κράτους(sic)⁴. Τους καρβανάδες και τους κάθε είδους μπάτσους. Έτσι πάει. Κατά τα άλλα, δεν υπάρχουν και πολλές λύσεις. Η θα «ψάξουμε τι μας χτύπησε», θα κάνουμε ταξική συλλογική γνώση την ιστορία αυτής της ήττας και των αιτιών της και θα οργανωθούμε αναλόγως ή θα ζήσοιμε να δούμε πόση ταχύτητα πιάνει η ελεύθερη πτώση. Και αυτή όχι, δεν είναι σταθερή. Όλο και αυξάνεται.

1. «Μείωση μισθών στην Ελλάδα για 16 διαδοχικά τρίμηνα», Καθημερινή 27/9/2014.
2. «Έλλειμμα 780 εκατ. ευρώ στο ΙΚΑ στο τέλος του έτους», Καθημερινή 21/09/2014.
3. «Σε 871 μεγαλοοφειλέτες το 26% των χρεών των Ταμείων», Καθημερινή 23/11/2014.
4. «ΣτΕ: Αντισυνταγματικές οι περικοπές μόνο για τους στρατιωτικούς», Ελευθεροτυπία 22/1/2014.

-ΜΑΣ ΦΕΡΝΟΥΝΕ

ΕΙΔΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ

-ΜΑ ΤΙ ΒΛΑΚΑΣ.

ΕΧΟΥΜΕ ΗΔΗ ΤΕΤΟΙΕΣ,

ΤΙΣ ΛΕΝΕ ΜΑΝΩΛΑΔΑ

Το ζήτημα της δημιουργίας ειδικών οικονομικών ζωνών (εοζ) στην ελληνική επικράτεια άνοιξε το φθινόπωρο του 2011. Το υπουργείο Ανάπτυξης είχε ετοιμάσει ειδικό φάκελο για να τον υποβάλλει στις ευρωπαϊκές αρχές, οι διοικητικές περιφέρειες της Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης και της Πελοποννήσου τρέποντας τα χέρια τους ενέκριναν τη μελλοντική λειτουργία τέτοιων ζωνών στο εσωτερικό τους, σημαντικές εργοδοτικές οργανώσεις όπως το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών πίεζαν προς την ίδια κατεύθυνση.

Τεχνικές-οικονομικές μελέτες γράφτηκαν, ειδικές εκδηλώσεις έγιναν, αφεντικίσια μαχαιροπήρουνα βγήκαν στο τραπέζι. Όμως, κάπου μέσα στο 2012 τα σχέδια αυτά του ελληνικού κράτους φάνηκαν να μπαίνουν στον πάγο. Τα δημοσιεύματα έκαναν λόγο από τη μία για φαγώματα ανάμεσα στα ελληνικά αφεντικά λόγω των ανακατατάξεων που θα επέρχονταν στην αγορά, και από την άλλη για διακρατικά πλακώματα μεταξύ των ευρωπαϊκών αφεντικών, αλλά και πλακώματα των τελευταίων με τα αντίστοιχα αμερικανικά που προκαλούσαν κωλύματα. Όσοπου, φέτος το Σεπτέμβριο ο ίδιος ο πρωθυπουργός μας ανακοίνωσε τη δημιουργία εοζ στη Θεσσαλονίκη.

Αλλά τι είναι αυτές οι περίφημες ειδικές οικονομικές ζώνες που για πάρτη τους οι Έλληνες καπιταλιστές κόβουν φλέβα; Οι ειδικές οικονομικές ζώνες είναι διαφόρων ειδών: ζώνες εξαγωγών και ελεύθερου εμπορίου, ολόκληρες αστικές περιοχές, λιμάνια, ακόμη και μεμονωμένες βιομηχανίες. Ουσιαστικά, πρόκειται για εδάφη στο εσωτερικό ενός κράτους όπου ισχύουν χαμηλοί φορολογικοί συντελεστές για τις επιχειρήσεις, ελαστικές ρυθμίσεις για την αδειοδότηση και λειτουργία τους, και προφανέστατα ειδικό εργασιακό καθεστώς. Ό, τι πρέπει για το κεφάλαιο στους δύσκολους καιρούς της κρίσης.

Ο πατριωτισμός των ελλήνων αριστερών βοά: στις ειδικές οικονομικές ζώνες επενδύονται κυρίως ξένα κεφάλαια, μια ακόμη απόδειξη ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είναι εξαρτημένος, μας λένε. Αν και κανείς δεν απαγορεύει σε ελληνικές επιχειρήσεις να λειτουργούν εντός των ζωνών αυτών, ακόμη και στην ακραία περίπτωση που όλες οι επιχειρήσεις ανήκαν σε ξένα αφεντικά, τα κέρδη για τα αντίστοιχα ελληνικά δε θα μας φαίνονταν και λίγα. Το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών, για παράδειγμα, πρότεινε το μεγαλύτερο μέρος των έργων και των προμηθειών να γίνεται από ελληνικά

αφεντικά, και ένα κομμάτι των εσόδων, εν είδει φορολογίας, να κατευθύνεται στις περιφέρειες. Επίσης, λιγουλάκι ακόμα ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα (λέγε με ΕΣΠΑ) καθόλου δε θα χάλαγε τα ελληνικά αφεντικά με εμπλοκή στη δημιουργία και τη λειτουργία των εοζ. Not bad. Το βασικότερο όμως είναι ότι οι εοζ μπορούν να βάλουν και αυτές το «λιθαράκι» τους στην λεπλάσια της εργασίας που εκτυλίσσεται με εντεινόμενους ρυθμούς από το ξέσπασμα της κρίσης και έπειτα. Καθώς προχωράει η κρίση όλο και περισσότεροι τραβιούνται στον πάτο του βαρελιού, και οι εοζ είναι κατεξοχήν μηχανισμός υποτίμησης.

Η Ελλάδα έχει ήδη ειδικές οικονομικές ζώνες, απλά δεν τις λέμε με αυτό το όνομα

Οι εργασιακές σχέσεις στις εοζ δικαιούνται επάξια τον τίτλο του κάτεργου. Σύμφωνα με διεθνείς μελέτες, οι εργαζόμενοι στις ζώνες αυτές δουλεύουν για 10-12 ώρες καθημερινά, ενώ σε κάποιες περιόδους ακόμη και 16 ώρες συνεχώς. Στην Κίνα, για παράδειγμα, το μέσο ωράριο ποικίλει από τις 54 έως τις 77 ώρες την εβδομάδα. Για την παράταση της βάρδιας, τα αφεντικά των εοζ χρησιμοποιούν ένα σύστημα ημερήσιων ή εβδομαδιαίων πλάνων παραγωγής. Οι μισθοί είναι κυριολεκτικά της πείνας: στην Κίνα 40 δολάρια το μήνα για 60 ώρες δουλειά την εβδομάδα, στην Τουρκία 240 δολάρια το μήνα για 45 ώρες. Και φυσικά υποτίμηση χωρίς απαγόρευση κάθε συνδικαλιστικής δραστηριότητας και απαγόρευση των απεργιών δεν μπορεί να υπάρξει. Δάκρυα χαράς θα έτρεχαν από τα συγκινημένα μάτια κάθε αφεντικού στη σκέψη τους και μόνο.

ΜΑΝΩΛΑΔΑ; ΠΟΙΑ ΜΑΝΩΛΑΔΑ;

Βέβαια όλα αυτά μπορεί να φαντάζουν στο μυαλό διαφόρων πολύ μακρινά, πολύ εξωτικά. Και όμως δεν είναι έτσι, ούτε και θα έπρεπε να 'ναι. Οι εοζ αποτελούν μια προσπάθεια από τη μεριά του ελληνικού κράτους να οργανώσει, να θεσμοποιήσει και να επεκτείνει τις άθλιες εργασιακές σχέσεις που τόσα χρόνια βάραιναν κυρίως τις πλάτες των μεταναστών. Η Ελλάδα έχει ήδη ειδικές οικονομικές ζώνες, απλά δεν τις λέμε με αυτό το όνομα. Είναι τα χιλιάδες κάτεργα στα οποία δουλεύουν οι μετανάστες, οι χιλιάδες μικρές και μεγάλες Μανωλάδες του ελληνικού καπιταλισμού. Τα χωράφια και τα γιαπιά, τα εργοστάσια και τα μπουρδέλα, τα φασονάδικα και τα βενζινάδικα, τα σπίατα των γερόντων και οι σκάλες των πο-

λυκατοικιών... Όλες εκείνες οι σκατοδουλειές που τα μικρά και τα μεγάλα αφεντικά προσφέρουν αφειδώς τόσα χρόνια στο πιο υποτιμημένο κομμάτι της τάξης μας. Και ναι, είναι και πάλι το ελληνικό κράτος που φροντίζει να κρατάει αυτές τις εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων κάτω από ένα ειδικό καθεστώς, όπως τώρα εξαγγέλλει ότι θέλει να κάνει με τις εοζ. Είναι αυτό, με τα υπουργεία, τους νόμους, το στρατό και τους μπάτσους του, που σχεδίασε και φέρνει σε πέρας το σχέδιο της παρανομοποίησης της ζωής και της εργασίας των μεταναστών εργατών. Και αυτή η μηχανή θα συνεχίζει να αλέθει.

Αλλά τώρα, ας αφήσουμε για λίγο τα ελληνικά αφεντικά να μιλήσουν για αυτήν ακριβώς τη διαδικασία. Αμέσως μετά την δολοφονική επίθεση με καρμπίνες εναντίον 200 μεταναστών που ζητούσαν τα χρωστούμενα 6 μηνών, οι φραουλάδες της Μανωλάδας έστειλαν γράμμα προς την κυβέρνηση, προσπαθώντας (με διάφορα ψέματα) να ξεκαρφωθούν, κάνοντας προτάσεις για τη διαχείριση των εργατών τους και ζητώντας κρατικό χρήμα για την υλοποίησή τους. Κατ' αρχάς, παραδέχονται ότι «ολόκληρη η επιχειρηματική δραστηριότητα της φράουλας, στηρίζεται στην παράνομη μετανάστευση», ενώ οι εργάτες γης «στο σύνολό τους αποτελούν μετανάστες από χώρες όπως το Μπαγκλαντές και που βρίσκονται στην περιοχή μας για 5-6 περίπου μήνες, αποκλειστικά για να εργαστούν στην καλλιέργεια αυτή». Η καλλιέργεια αυτή «στη μικρή ζώνη που έχει εγκατασταθεί, προσφέρει ετήσιο κύκλο εργασιών περίπου 95 εκατομ. Ευρώ» και σημειώνει «αλματώδη ρυθμό ανάπτυξης». Η λέξη «ζώνη» που χρησιμοποιούν οι φραουλάδες για να μιλήσουν για μια καλλιεργήσιμη έκταση 12.000 στρεμμάτων (Ηλεία και Αχαΐα), σας θυμίζει τίποτα; Και συνεχίζουν με μεγάλη φυσικότητα: «Όλοι όμως γνωρίζουμε πως η αγροτική οικονομία στηρίζεται σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα σε μετανάστες. Το ίδιο δεν συμβαίνει άλλωστε και σε άλλες καλλιέργειες; Οι μετανάστες δε συγκομίζουν ελιές, εσπεριδοειδή, μπλοειδή, πυρηνόκαρπα;»¹. Πράγματι, η άγρια εκμετάλλευση των παρανομοποιημένων μεταναστών εργατών δεν γίνεται μόνο στην παραγωγή φράουλας, ούτε βέβαια μόνο στον αγροτικό τομέα. Μέσα σ' αυτά που προτείνουν είναι «οι εργαζόμενοι να βρίσκονται σε περιοχές ευθύνης των παραγωγών, για τις οποίες υπεύθυνοι θα είναι οι παραγωγοί, με ονομαστική δια-

Είναι γεγονός ότι στις κοινωνίες μας περισσεύει η λήθη. Η ταξική λήθη εννοούμε

μονή». Προτείνουν την από λόγου τους άμεση εποπτεία κάθε πτυχής της ζωής των μεταναστών ώστε, όταν τα βρίσκουν σκούρα, να μπορούν να τους καταστέλλουν με μεγαλύτερη ευκολία. Γι' αυτό η ομηρεία πρέπει να συνεχίζεται και μετά τη δουλειά στα χωράφια. Και πρέπει να είναι άμεση και καθολική. Μήπως αυτό σας θυμίζει κάτι από μπάτσικη διαχείριση;

Όσον αφορά το ειδικό καθεστώς ομηρίας των μεταναστών, θα θέλαμε να αναφερθούμε σε μια πτυχή της που την θεωρούμε σημαντική. Πρόκειται για τη νομική πρόβλεψη από τη μεριά του ελληνικού κράτους για καταναγκαστική εργασία των εγκλειστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε περίπτωση τάχα που δεν επαρκούν οι κρατικοί πόροι για τη λειτουργία τους. Ο νόμος δεν έχει ενεργοποιηθεί ακόμη αλλά κανείς δε εγγυάται ότι αυτό δε θα συμβεί στο άμεσο μέλλον. Η ακριβής διατύπωση είναι η εξής: «Σε περίπτωση αδυναμίας των αρμόδιων κατά περίπτωση αρχών να διασφαλίσουν με ίδιους πόρους ή μέσα ότι οι υπήκοοι τρίτων χωρών των οποίων η απομάκρυνση έχει αναβληθεί [...] μπορεί να επιτραπεί, μετά από σχετική άδεια, να απασχολούνται ως μισθωτοί σε τομείς απασχόλησης σε συγκεκριμένες περιοχές της Χώρας»². Ο νόμος στην υπηρεσία του σκλαβώματος της εργασίας.

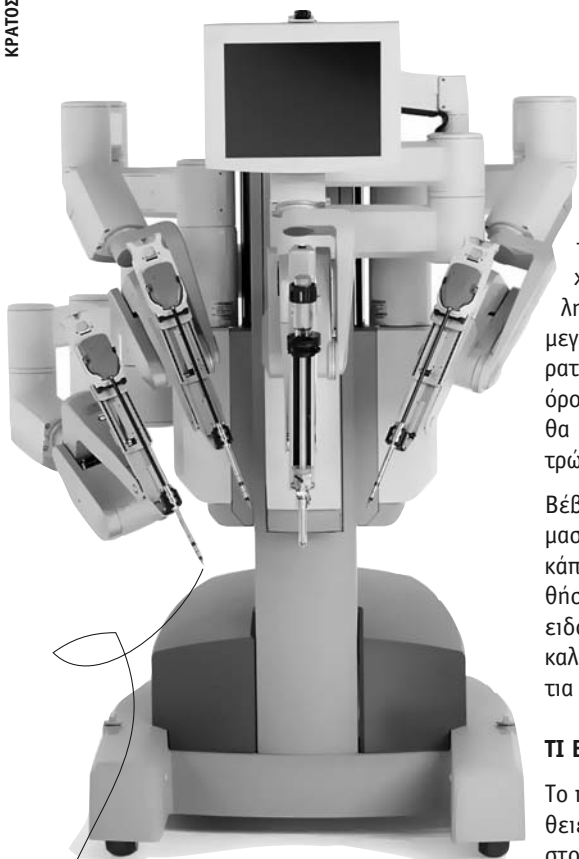
Είναι γεγονός ότι στις κοινωνίες μας περισσεύει η λήθη. Η ταξική λήθη εννοούμε. Αυτό είναι αποτέλεσμα των τελευταίων δεκαετιών ταξικής ήττας και της μικροαστικοποίησης. Αποτέλεσμα; Μια διαρκής αδυναμία να διαμορφώσουμε μια συνεκτική ταξική αντίληψη και, επομένως, μια διαρκής έκπληξη για τα περισσότερα από αυτά που συμβαίνουν γύρω μας. Προχτές ήταν η Μανωλάδα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, χτες τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας και τα προγράμματα voucher, σήμερα είναι οι ειδικές οικονομικές ζώνες, αύριο ποιος ξέρει τι. Μέχρι να ανακαλύψουμε ξανά τη χαμένη μας συνείδηση.

1. «Ηλεία: Ανακοίνωση των αγροτικών συνεταιρισμών Φράουλας «Υρμίνη» και «Ηλίδα», patrisnews - η ενημερωτική πύλη της Πελοποννήσου 19/04/2013, <http://www.patrisnews.com/nea-enimerosi/ileia/ileia-anakoynosi-ton-agrotikon-synetairismon-fraoylas-yrmini-kai-ilida>

2. Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, Αρ. Φύλλου 7, 26/01/2011.

ΚΡΑΤΟΣ, ΤΑΞΙΔΙΑ, ΛΕΥΚΕΣ ΡΟΜΠΕΣ, ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΕΙΨΕΣ ΚΟΙΛΙΕΣ ΑΚΟΜΑ...

(θα γράψαμε και άλλα, αλλά αφήνουμε τον αυτόνομο σκυλίσιο σουρεαλισμό για το κλείσιμο)

Χειρουργικό ρομπότ τελευταίας τεχνολογίας με το συμβολικό όνομα «Da Vinci». Καλλιτεχνικά το μηχανήμα, δεν λέμε, αλλά πλάκα πλάκα θα μπορούσε να του έχει δοθεί η ονομασία ενός συμπατριώτη του Da Vinci, να το λέγαν ας πούμε Κορλεόνη. Ίσως αντί για βελόνες να είχε και τίποτα κάνες όπλων. Άλλωστε συνεργάζονται αυτά τα δύο τεχνολογικά επιτεύγματα. Αυτός ο τσίφτης ο Καφέντζης με τις ιδέες του περί τεχνολογικής πρόδου και αναγέννησης της σκλαβιάς, μας έχεις δώσει ψωμάκι να τρώμε...

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΝΕ;

Τον Σεπτέμβρη που μας πέρασε πήγε ο υπ. Υγείας, Μάκης Βορίδης, στην Ρουμανία να μυήσει τους Ρουμάνους ιατρούς στα μυστικά της εξωσωματικής γονιμοποίησης. Πρωτοπόρος βλέπετε η Ελλάδα στον εν λόγω τομέα, την βλέπουν και την ζηλεύουν τα ξένα αφεντικά που ζητάνε να μοιραστεί το μυστικό της επιτυχίας της σύγχρονης ελληνικής επιχειρηματικότητας μαζί τους. Πανηγυρίζει ο ελληνικός τύπος για την αίγλη των ελλήνων ιατρών. Ο ντόκτορας Πάντος, γνωστός μεγαλογιατρός με ειδίκευση στις εξωσωματικές, χαιρέτα μαζί τους «Μέχρι σήμερα παρατηρούσαμε τη διαρροή εγκεφάλων από την Ελλάδα στο εξωτερικό, τώρα όμως οι όροι αντιστρέφονται, καθώς αρχίζουμε να εξάγουμε επιστημοσύνη»¹. Φανταζόμαστε θά πανηγυρίζουν και οι αριστεροί που επιτέλους η Ελλάδα σταματάει σιγά σιγά να τρώει τα παιδιά της.

Βέβαια, εμείς δεν χαιρόμαστε και πολύ με αυτά τα νέα. Εντάξει θα πει κανείς πως είμαστε κάτι ταπεινά σκυλιά του ταξικού πολέμου, παράλα αυτά η ισχυρή μας όσφρηση κάπου κάπου μας δίνει ενδείξεις ότι κάποιος λάκκο έχει η φάβα. Θα προσπαθήσουμε λοιπόν να αποφύγουμε την ερευνητική προσέγγιση του ομοειδούς Ραντανπλάν που μυρίζει κάλτσες και φαντασιώνεται καλομαγειρεμένα κόκκαλα μόσχου, και έτσι, ακονίζοντας τα δόντια μας και τα αναλυτικά μας εργαλεία ξηγούμαστε αναλόγως.

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΕΡΜΑ ΚΑΙ ΖΗΤΑΝΕ;

Το πρώτο που δεν μας πείθει καθόλου για τις αγνές προσπάθειες των ελληνικών αφεντικών να μορφώσουν τους αντίστοιχους Ρουμάνους είναι ότι τα αφεντικά δεν είναι φιλανθρωπικό ίδρυμα να δίνουν δεξιά και αριστερά γνώση. Η τεχνογνωσία που έχουν συσσωρεύσει σε αυτό τον τομέα οι Έλληνες ιατροί συντηρεί έναν επιχειρηματικό κύκλο πολλών εκατομμυρίων και η διάδοσή της, για χάρη της διάδοσης της γνώσης, μας φαίνεται άλογη. Αντιθέτως, νομίζουμε, πως αυτό που θα μπορούσαν να προσφέρουν οι Ρουμάνοι ιατροί στους Έλληνες κάπως μας πείθει για την όσμωση μεταξύ τους. Μιλάμε για αυτό που οι δημοσιογράφοι, αυτά τα τρισάθλια πεκινούα του καναπέ, μας πετάνε στα μουλωχτά: «Αν η Ελλάδα, δηλαδή, έχει αναπτύξει την εξωσωματική γονιμοποίηση, στη Ρουμανία λειτουργούν επιτυχώς οι μεταμοσχεύσεις και δη νεφρού»². Σαν να λέμε, ίσως η τεχνογνωσία για εξωσωματικές ανταλλάσσεται με τεχνογνωσία σε μεταμόσχευση νεφρών.

Εδώ που τα λέμε, ο ιατρικός τουρισμός έχει αποκτήσει παγκόσμια έναν κύκλο εργασιών που φτάνει τα 45 δισεκατομμύρια και στην Ελλάδα αρχίζει και αποκτά τα τελευταία 10 χρόνια όλο και μεγαλύτερο βάρος στην ελληνική οικονομία. Μαζί με αυτή την ανάπτυξη υπάρχουν και πολλοί παίκτες πρόθυμοι να καρπωθούν τα οφέλη που έρχονται μαζί της. Ο Πάντος που αναφέραμε πιο πάνω είναι ξεκάθαρος: «Αν αυτή η τάση παγιωθεί, θα ωφελήσει μια μεγάλη γκάμα επιχειρηματιών, όχι μόνο τους γιατρούς»³. Αυτοί οι επιχειρηματίες, στους οποίους αναφέρεται ο ντόκτορ, είναι πολλοί και οι περισσότεροι δεν είναι αυτοί που βλέποντάς τους στον δρόμο λες να κάτι ευυπόληπτοι πολίτες. Αντιθέτως, αλλάζεις πεζοδρόμιο μην φας καμιά αδέσποτη σφαίρα...

Ο ΙΑΤΡΙΚΟΣ
τουρισμός
έχει έναν
κύκλο εργα-
σιών που
φτάνει
τα 45 δις

ΜΑΦΙΑ, ΜΑΦΙΑ, ΜΑΦΙΑΑΑΑ - ΜΑΦΙΑ, ΜΑΦΙΑ, ΜΑΦΙΑΑΑΑ (σε ρυθμούς «Και ο τζεντλεμαν είναι κλεφτρόνι»)

Το λέμε και το εννοούμε ακριβώς έτσι: **εμπόριο οργάνων και συσσώρευση τεχνολογίας πάνω σε μεταμοσχεύσεις και τεχνητές γονιμοποιήσεις χωρίς την εκμετάλλευση ενός κομματιού της εργατικής τάξης με τους χειρότερους όρους δεν γίνεται.** Η περίφημη και αξιοζήλευτη τεχνολογία που έχουν συσσωρεύσει οι ντόπιοι ιατροί δεν θα μπορούσε να υπάρχει χωρίς να είναι αγκαζέ ιατροί με μαφιόζους. Είναι ένα κομμάτι των μεταναστριών εργατριών που πάτησε σε αυτή τη σκοτωχώρα και αποτέλεσε την πρώτη ύλη στην οποία εκπαιδεύτηκαν τα λαμπρά μας ιατρικά μυαλά. Δεν λέμε μόνο ότι οι μαφιόζικες μορφές διαχείρισης που υιοθετήθηκαν και απ' τους πιο τελειωμένους μικρομαγαζάτορες αυτής της κοινωνίας στρώσανε την υποτίμηση των μεταναστριών. Είναι ακριβώς αυτή η διαχείριση των μεταναστευτικών ροών από τους μαφιόζους αυτού του τύπου, που την μια οδηγούσαν μετανάστριες στην καταναγκαστική πορνεία, την άλλη στις κλινικές των μεγαλογιατρών και πιθανότατα έκαναν και τις δύο διαδρομές εναλλάξ, που έφταξε και έδωσε ώθηση σε αυτό τον κλάδο.

Ο τρόπος που μιλάνε τα πεκινουά που λέγαμε πριν (οι δημοσιογράφοι) για τον ιατρικό τουρισμό στην Ελλάδα, βέβαια, είναι μελιστάλαχτος. Μόνο πρόοδος υπάρχει, άλλωστε για την Μέκκα των ελληνικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων μιλάνε. Βέβαια, ο τρόπος τους να μιλάνε για τον ιατρικό τουρισμό όταν η κουβέντα πάει στο εξωτερικό είναι ενδεικτικός και χαρακτηρίζει έντονα την διαδικασία που περιγράφουμε παραπάνω σαν μια διαδικασία που γίνεται μόνο όταν η υποτίμηση έχει χτυπήσει ταβάνι.

Η παγκόσμια εξαθλίωση τρέφει μια από τις επικερδέστερες δραστηριότητες οργανωμένου εγκλήματος – πάμφτωχοι άνθρωποι πουλούν τα όργανα τους όσο όσο⁴.

Οι οργανισμοί που παρακολουθούν το φαινόμενο σε διεθνές επίπεδο υπολογίζουν ότι κάθε χρόνο μεταμοσχεύονται περίπου 15.000 όργανα που προέρχονται από παράνομες διαδικασίες που κινούν οι διεθνείς ομάδες του οργανωμένου εγκλήματος. Υπολογίζουν, ακόμα, ότι μόνο στη Ρουμανία μέσα σε μια δεκαετία έχουν πουλήσει τα όργανά τους περισσότεροι από 2.000 άνθρωποι, κυρίως Ρομά⁵.

Δεν είναι τυχαίες οι χώρες που συγκαταλέγονται στις αναπτυσσόμενες όσον αφορά τον ιατρικό τουρισμό. Αυτό που τις χαρακτηρίζει είναι μια τεράστια πείνα ακραία υποτιμημένου προλεταριάτου. Πράγμα που ακριβώς, επειδή είναι η βάση όλης αυτής της μπίζνας, είναι ζητούμενο να διατηρείται πάση θυσία. Η ιστορία αυτών των χωρών, αλλά και η ιστορία της πάλης των τάξεων παγκόσμια είναι που έχει πλέον δημιουργήσει τις συνθήκες να γίνονται αξιοποιήσιμα με αυτό τον τρόπο τα πιο υποτιμημένα κομμάτια του προλεταριάτου και ανέδειξαν και τους αντίστοιχους μαφιόζους διαχειριστές της όλης κατάστασης.

Από το Ισραήλ στην Τουρκία. Από την Τουρκία στα Βαλκάνια και στην Ελλάδα. Από την Ελλάδα στην Ιταλία. Από την Αφρική, επίσης στην Ιταλία κι από εκεί σε άλλες χώρες της Ευρώπης. Από τις Φιλιππίνες στο Ισραήλ και στο Περού, τη Βραζιλία, τη Βολιβία. Από την Αίγυπτο, το Βιετνάμ, τη Μαλαισία και την Ινδονησία, στην Ευρώπη. Ένα τεράστιο, σχεδόν παγκόσμιο δίκτυο εγκληματικών οργανώσεων, που οι συνθήκες φτώχειας και εξαθλίωσης τού εξασφαλίζουν μόνιμο και συνεχώς αυξανόμενο κύκλο εργασιών⁶.

ΚΑΙ ΚΑΠΟΥ ΕΔΩ ΣΚΑΕΙ ΜΥΘΗ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΟΥΛΗΣ

Με τα λίγα και τα πολλά, η μαφία και οι κλάδοι με τους οποίους ασχολείται τα τελευταία 25 χρόνια που μεγαλουργεί στον ελλαδικό χώρο, έχουν φτάσει να αποτελούν γύρω στο 30% του ΑΕΠ. Μια τέτοια δύναμη δεν ήταν δυνατόν να μείνει χωρίς πολιτικό εκπρόσωπο, και μπορεί η Χρυσή Αυγή να είναι πλέον καμένο χαρτί, αλλά το μπάσιμο της μαφίας σε αυτό το επίπεδο του κράτους έκανε φανερές τις προθέσεις της να έχει όλο και μεγαλύτερο λόγο στο τι μέλλει γενέσθαι σε αυτή τη χώρα.

Δεν λέμε ότι το κράτος δεν ασχολιόταν με την μαφία του. Τα ναρκωτικά πηγαίνουν και έρχονται, οι μετανάστες το ίδιο. Οι νομοθετικές ρυθμίσεις που διευκολύνουν τις πρακτικές της μαφίας, π.χ. απ' την παρανομοποίηση των μεταναστών μέχρι την από-

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΘΙΣΗ, ΛΕΜΕ!

Ο Γ. Τσακίρης πρόεδρος του ΞΕΕ (Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδας) τριβοντας τα χεράκια του μας λέει πως «Όσον αφορά τον ιατρικό τουρισμό -σε τρία χρόνια από σήμερα, αν ξεκινήσουμε τώρα συστηματικά και συντεταγμένα- θα μπορούμε να προσδοκούμε 100.000 ιατρικούς τουρίστες, οι οποίοι θα μπορούν να φέρουν 400 εκατομμύρια ευρώ στη χώρα μας, ενώ σε επίπεδο δεκαετίας μιλάμε για πάνω από 400.000 - 500.000 τουρίστες με πάνω από 2 δισ. ευρώ το χρόνο»⁷. Έχει δίκιο ο σερ Πάντος παιδιά, πολλοί επιχειρηματίες θα σωθούν από τον ιατρικό τουρισμό. Πλάκα πλάκα πολλά ξενοδοχεία στηρίζουν ένα κομμάτι των κερδών τους στον σεξουαλικό παράδεισο της καταναγκαστικής πορνείας που έχει χτιστεί τριγύρω τους. Μας έρχονται εύκολα στο μυαλό τα ξενοδοχεία της Ομόνοιας, αλλά εδώ κάπου θα αρχίσετε να μας λέτε κακεντρεχείς.

Όπως διαβάζουμε στην μπροσούρα «Ό,τι θέλει ο πελάτης: η εκμετάλλευση των γυναικών στη νέα εγκληματική οικονομία των υπηρεσιών αναπαραγωγής» που εκδόθηκε το 2011 από την αυτόνομη ομάδα γυναικών Μιγάδα:

Το αναπαραγωγικό εμπόριο στήθηκε σε στέρες και δοκιμασμένες βάσεις. Στις βάσεις που έχει χτίσει η διεθνική σωματεμπορία με σκοπό τη σεξουαλική εκμετάλλευση γυναικών ήδη από τα πρώτα της βήματα τη δεκαετία του 1980 και πολύ περισσότερο κατά τη δεκαετία του 1990, όπου οι διεθνείς δομές πορνολόγησης γυναικών γιγαντώθηκαν. Οι δύο αυτές ιστορίες εμφανίζουν μάλιστα αντιστοιχίες που είναι, κατά τη γνώμη μας, δομικές. Υπογόνιμα ζευγάρια από τη Δυτική Ευρώπη συρρέουν σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και της Βαλκανικής για να βρουν ωάρια και στην Ασία για να βρουν δανεικές μήτρες. Εκεί δηλαδή που οι δυτικοί πορνοπελάτες συνδυάζουν διακοπές με φτηνό σεξ με γυναίκες και παιδιά.

Συνέδριο «Ανθρώπινη Αναπαραγωγή - Νέες Τεχνολογίες» που πραγματοποιήθηκε στο Βουκουρέστι. Παρόντες στο πάνελ οι υπουργοί Υγείας της Ελλάδας και της Ρουμανίας. Για κοινό φανταζόμαστε ένα συνονθύλευμα πικραμένων άτεκνων (μεσο)αστών, ιατρικού κόσμου που οραματίζεται "πρόοδο για την ανθρωπότητα" και χρέια για την τσέπη του και μαφόζιων, φίλων πια γιατρών και πελατών, που καλούνται να βάλουν για άλλη μια φορά πλάτη για την "πρόοδο". Χρόνια στο κουρμπέτι, ξέρουν αυτοί...

Λίγη κακεντρέχεια ακόμα

Ναι λοιπόν βρωμάμε κακεντρέχεια. Οι δημοσιογράφοι που λέγαμε πριν δεν παρουσιάζουν τις συνθήκες στις οποίες αναπτύσσεται ο ιατρικός τουρισμός στις τρίτες χώρες μόνο για να αποκρύψουν την κατάσταση στην Ελλάδα. Ο τρόπος τους να αναφέρονται σε αυτή την διαδικασία πάει κουτί με τις ιδεολογίες που στηρίζουν την υποτίμηση των μεταναστών εργατών στις δυτικές κοινωνίες. Μας δίνουν δηλαδή μια σούμα ότι αυτές οι κοινωνίες είναι έτσι κι αλλιώς βίαιες κοινωνίες, κοινωνίες ποτισμένες στην ανορθολογικότητα και την απανθρωπιά. Δηλαδή σχεδόν παρουσιάζονται σαν τυχεροί οι μετανάστες εργάτες που τους δίνουν τα αφεντικά τους εδώ κάτι ψίχουλα να στέλνουν και πίσω. Και 'φχαριστω να λένε δηλαδή.

δοση χαρτιών σε μετανάστες που έρχονταν από κυκλώματα παράνομων μεταμοσχεύσεων αποκλειστικά για αυτή την δουλειά⁸, είχαν παγιωθεί εδώ και χρόνια. Δηλαδή η διεύρυνση και διευκόλυνση των μαφιόζικων κύκλων στο εσωτερικό, μας είναι δεδομένο.

Αυτό που βλέπουμε στην περίπτωση της διάθεσης του ελληνικού κράτους να βγει έξω από τα σύνορά του και να βρει καινούρια πεδία για την ανάπτυξη τομέων όπου μεγαλούργησε η μαφία τόσα χρόνια είναι... Βασικά αυτό που είπαμε μόλις! Δηλαδή λέμε ότι ο υπ. Υγείας είναι το κράτος. Το κράτος κοιτάει το ζοφερό μέλλον που του επιφυλάσει η καπιταλιστική κρίση. Σαν συλλογικός καιταλιστής δεν μπορεί να βλέπει τα καλύτερα του χαρτιά και να μην τα παίζει αναλόγως. Οι σχέσεις που αναπτύχθηκαν με την μαφία τόσα χρόνια και το μέγεθος που αυτή απέκτησε, βάζουν το κράτος σε τέτοια θέση που να έρχεται σήμερα να μεσολαβεί σε αυτό το επίπεδο. Απ' την Δούρου που κάνει κονέ με τους φασίστες του Μαρινακη μέχρι τον αρχιφασίστα Υπ. Υγείας Βορίδη η προώθηση των συμφερόντων της μαφίας έχει μια δεσποζουσα θέση στα πλάνα του κράτους. Και αυτό είναι κάτι που πρέπει να το καταλάβουμε καλά. **Κράτος-μαφία λέγεται και είναι η σύγχρονη επίθεση στην εργατική τάξη.**

ΠΩΣ ΤΑ ΠΗΓΑΜΕ;

Εντάξει το είπαμε και πιο πάνω. Εμείς κάτι ταπεινά σκυλιά του ταξικού πολέμου είμαστε, αλλά δεν μπορείτε να πείτε την προσέγγιση του χαζού μπατσούλη Ραντανπλαν την αποφύγαμε. Μπορεί να ζέχνουν μαυρίλα τα όσα λέγαμε και να φαίνεται η κατάσταση αυτή σαν να έχουμε μπροστά μας τον σαλιάρη τον Κέρβερο, αλλά μήπως και ο Κέρβερος δεν έχασε; Τον κέρδισε βέβαια ο Ηρακλής· και εμείς αφού δεν είμαστε σεξιστές, δεν θέλουμε έναν μουσάτο γυμνασπληρίακια να μας σώσει. Ασε που φοράει και μια πεθαμένη γάτα πάνω του ο τύπος. Δηλαδή και εμείς τις κυνηγάμε τις γάτες αλλά όχι να τις φοράς κιόλας ρε φίλε. Τρίχωμα δεν έχεις δηλαδή;; ΓΑΒ⁹

1. «Ελληνες μισούν Ρουμάνους στην εξωσωματική», Καθημερινή, 30/9/2014.
2. Στο ίδιο.
3. Στο ίδιο.
4. «Μαφίες παράνομων μεταμοσχεύσεων και κοινωνίες του ενός νεφρού», Ελευθεροτυπία, 30/11/2011.
5. Στο ίδιο.
6. Στο ίδιο.
7. «Ζωντανέψτε τον ιατρικό τουρισμό», Ελευθεροτυπία, 2/01/2014.
8. Στο ίδιο: «Η Ελλάδα είναι η ιδανική χώρα για όσους επιδιώκουν ν' αποκτήσουν πλαστά έγγραφα για λογαριασμό των δοτών που έρχονται από την Τουρκία με προορισμό κάποια χώρα της Ευρώπης, ώστε να πουλήσουν όργανα, κυρίως νεφρά».
9. Για την κάρη του αυτόνομου σουρεαλισμού ρε μούτρα!

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΚΕ

ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ίσως η πιο διαφημισμένη κίνηση των τελευταίων έξι χρόνων, από τότε δηλαδή που έσκασε στα μούτρα μας η κρίση, να είναι και το περίφημο κίνημα ενάντια στα χαράτσια της ΔΕΗ. Ενάντια στον έκτακτο φόρο επί της ακίνητης ιδιοκτησίας δηλαδή. Σε αυτή την κίνηση ενεπλάκη άμεσα όλο το φάσμα των πολιτικών κινήσεων από το ΚΚΕ και πέρα, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αντιεξουσιαστές, υποστηρικτές της ένοπλης δράσης, λαϊκές συνελεύσεις...

Παράξενα πράγματα γίνονται στον όμορφο τόπο μας. Από τις πιο ξεπλυμένες εκδοχές της ροζ αριστεράς μέχρι τους πιο σκληροπυρηνικούς κομμουνιστές, όλοι κόπτονται να υπερασπιστούν την ιδιοκτησία και τα δίκια της. Όλοι πιστεύουν ότι πρέπει να αφήσουμε στην άκρη τις όποιες διαφορές μας και να νοιαστούμε για τα προβλήματα της ιδιοκτησίας. Και οι διαφορές δεν είναι και μικρές: έλα όμως που το ζήτημα είναι "καυτό". Και να ο αντικρατιστής συνομιλεί με τον βουλευτή, ο βουλευτής με τον "προβοκάτορα", το στέλεχος της μεσαίας τάξης κατεβαίνει πλατεία για να συμμετάσχει στην συζήτηση.

Την ξέρουμε ήδη την απάντηση: «στην Ελλάδα η ιδιοκτησία δεν είναι προνόμιο μόνο της αστικής τάξης, και οι εργάτες μένουν σε ιδιότητα». Στην γενικότητά της η ίδια η δήλωση έχει κάποια σοβαρά προβλήματα. Δεν μένουν οι εργάτες σε ιδιότητα, μένουν κάποιοι εργάτες σε ιδιότητα. Πολλοί δεν έχουν περάσει καν απέξω από την ιδέα ενός ιδιότητου σπιτιού, άλλοι βρίσκονται τόσο μακριά που όταν ακούνε ιδιότητα σκέφτονται μόνο το πώς να εκδικηθούν.

Αλλά τέλος πάντων, ας μην το αρνηθούμε εδώ και αυτό. Πράγματι ένα κομμάτι της εργασίας μένει σε σπίτι δικιάς του ιδιοκτησίας. Κάποιοι το απέκτησαν με δάνεια, την περίοδο της χαρμώουσας κατανάλωσης των '90s και '00s, τότε που η ήσυχη ζωή με τα δάνεια και την καλή δουλειά ήταν για τους έξυπνους και οι αγώνες για τους "μίζερους", κάποιοι τα κληρονόμησαν, κάποιοι τα απέκτησαν κάνοντας το "σκατό τους παξιμάδι". Και πράγματι, η πλειοψηφία από αυτούς δεν βρίσκεται από την απέναντι μεριά.

Το ερώτημα που μας απασχολεί εδώ όμως δεν είναι το αν υπάρχουν προλετάριοι με σπίτια, αλλά το πώς επιλέχτηκε από την κρατική και μη αριστερά το συγκεκριμένο ζήτημα ως το κορυφαίο. Δεν θα έλεγε κανείς πως η τελευταία εξαετία δεν

έδωσε και ευκαιρίες για αγωνιστικές κινητοποιήσεις.

Η ανεργία χτύπησε το 30% (ακόμα και με επίσημες μετρήσεις), οι μισθοί κόπηκαν στο μισό, ένας σκαμμός κόσμου δουλεύει για 100-200 ευρώ και είναι και χαρούμενος για τις διάφορες σκατο-mini-jobs αλλά ελληνικά, οι δρόμοι πλημμύρισαν φασιότες και στην επαρχία άνοιξαν στρατόπεδα συγκέντρωσης κλπ κλπ. Και πού να σταματήσεις; Ατελείωτος ο κατάλογος της ήττας της εργατικής τάξης στην Ελλάδα σε όλα τα μέτωπα. Το μόνο που πήγε καλά είναι που έπεσαν τα νοίκια γιατί οι ιδιοκτήτες φοβόντουσαν το χαράτσι αν μείνει ξενόκιστο...

Και όμως οι "οργανώσεις" του "κινήματος" δεν βρήκαν τίποτα από τα παραπάνω αρκετά σημαντικό ώστε να αφιερώσουν το χρόνο τους, ώστε να "βάλουν στην άκρη τις διαφορές τους".

Αν κάποιος δεν καταλαβαίνει το τι προσπαθούμε να πούμε εδώ (που σιγά που δεν καταλαβαίνει όμως), υπομονή. Η ιστορία δεν ξεκινάει με την κατάσταση που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια. Εδώ και πολύ καιρό οι "οργανώσεις" του "κινήματος" είχαν αναλάβει τον ρόλο της κρατικής διαμεσολάβησης της εργατικής κινητικότητας. Και για να το πετύχουν αυτό είχαν διεκδικήσει και πετύχει την ενσωμάτωσή τους στους κρατικούς μηχανισμούς. Δουλειά των διαφόρων "επαναστατών" ήταν να νανουρίζουν την όποια κίνηση τύχαινε να εμφανιστεί. Και ένας από τους τρόπους που το είχε πετύχει αυτό είναι ακολουθώντας την δοκιμασμένη συνταγή: «ο εχθρός είναι μακριά και είναι οι Αμερικάνοι· εδώ δεν έχει ούτε εργατική τάξη ούτε αφεντικά, έχει "λαό" και όλοι είναι μέλη του».

Η στάση αυτή και η ανικανότητα απαξίωσής της από τους εργάτες είναι και ο λόγος που όταν ζόρισαν τα πράγματα οι γνωστοί μαλάκες, εμείς δηλαδή, πλήρωσαν τον λογαριασμό ολόκληρο. Η ίδια η αριστερά δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να προσαρμοστεί, αντίθετα θα έλεγε κανείς πως έζησε και την χρυσή εποχή της. Έτσι, αντί για καπιταλισμό είδε μνημόνιο και Γερμανούς. Αντί για εργάτες είδε και πάλι ελληνικό λαό· και έτσι φτάσαμε να υπερασπιζόμαστε σπίτια αντί για μισθούς.

Αν δεν έχουμε να πληρώσουμε τους λογαριασμούς μας είναι γιατί οι μισθοί μας έχουν χτυπήσει πάτο ενώ η ανεργία ταβάνι, και όχι γιατί μπήκε κάποιος φόρος.

ΟΤΑΝ ΟΙ “ΕΙΔΙΚΟΙ” ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μας αρέσει πολύ να σχολιάζουμε άρθρα σαν αυτά που θα διαβάσετε παρακάτω από την “αγαπημένη” μας φυλλάδα, την Καθημερινή. Όχι γιατί συμφωνούμε με αυτά που γράφουν οι αρθρογράφοι της, αλλά γιατί μέσα σε αυτό το χάος που παίζεται στο δημόσιο λόγο γύρω από την εργασία και το μέλλον της, χωρίς να βγαίνει κανένα νόημα, οι εκπρόσωποι των αφεντικών που κόπτονται για το μέλλον του ελληνικού καπιταλισμού συζητάνε γύρω από την ευέλικτη εργασία. Συζητάνε για το αν οι μαζικές απολύσεις είναι ένα ταμπού που ανήκει πια στο παρελθόν, για το αν η ρομποτοποίηση της παραγωγής μπορεί να είναι απάντηση στο υψηλό κόστος εργασίας και άλλες τέτοιες εξυπνάδες. Το ζήτημα της τεχνολογίας μπορεί να φαίνεται πολύ μακρινό και έξω από την καθημερινή εργασιακή εμπειρία των περισσότερων από εμάς, αφού θα έλεγε κανείς ότι η εργασία που συναντάμε γύρω μας στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στην ακραία εκμετάλλευσή της (δηλαδή, στις πολλές ώρες δουλειάς) και όχι στις τεχνολογικές καινοτομίες. Αν τώρα, χρησιμοποιώντας τα κατάλληλα πολιτικά εργαλεία, σχολιάσει κανείς τέτοια άρθρα μπορεί νομίζουμε να βγει κάποιο νόημα για το παρόν και το μέλλον της οργάνωσης της εργασίας. Αυτό θα προσπαθήσουμε να κάνουμε παρακάτω.

ΖΗΤΩ ΤΑ ΡΟΜΠΟΤ (Η ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ...)

Πριν μιλήσουμε όμως για το παρόν, ας κάνουμε μια αναδρομή στο παρελθόν και πιο συγκεκριμένα στα μέσα της δεκαετίας του '90. Τότε που ο Τζέρεμι Ρίφκιν, αμερικανός καθηγητής οικονομικών (για τα ελληνικά πολιτικά δεδομένα φιλοπασοκ), είπε να μελετήσει «το μέλλον της εργασίας διεθνώς». Η άποψη του Ρίφκιν λοιπόν, ήταν ότι λόγω του υψηλού κόστους εργασίας, της ανάπτυξης της τεχνολογίας καθώς και της εισόδου της στην παραγωγή, η ανθρώπινη εργασία θα μειώνεται ραγδαία και θα αντικαθίσταται από εξελιγμένες ρομποτικές μηχανές. Το αποτέλεσμα, έλεγε, θα είναι ένα μεγάλο ποσοστό των λεγόμενων ανειδίκευτων εργατών να μείνει εκτός της εργασιακής διαδικασίας, ενώ οι υπόλοιποι που θα δουλεύουν θα είναι κυρίως «ειδικευμένοι με υψηλές τεχνολογικές δεξιότητες». Έτσι κατά τη γνώμη του, τα αφεντικά θα απαλλάσσονταν από το υψηλό κόστος της εργασίας, θα μειώναν

τους κενούς χρόνους θα αύξαναν την παραγωγικότητα και θα δημιουργούσαν μια νέα φιγούρα: τον εργάτη με τις «υψηλές τεχνολογικές δεξιότητες»¹.

«Οι μηχανές είναι το νέο προλεταριάτο», «η εργατική τάξη παίρνει τα παπούτσια της στο χέρι»². Με τέτοιο θράσος μιλούσε ο γάλλος οικονομολόγος Ζακ Αταλί, σύμβουλος τεχνολογίας του προέδρου Μιτεράν τις δεκαετίες '70 και '80. Βέβαια, ιδέες σαν αυτές των Ρίφκιν και Αταλί δεν προέκυψαν από το πουθενά ούτε ήταν αποτέλεσμα της ιδιοφυΐας κάποιων ικανών ατόμων που κάθονταν με τις ώρες στα γραφεία τους και σκέφτονταν για το μέλλον της καπιταλιστικής οργάνωσης. Οι ιδέες αυτές έντυσαν τις αλλαγές που αναγκάστηκαν να κάνουν τα αφεντικά στην παραγωγική διαδικασία, απαντώντας στους εργατικούς αγώνες των δεκαετιών '60 και '70. Να αναφέρουμε μόνο ότι ήταν το 1966 που ξεκίνησε η ευρεία χρήση των ρομπότ στις αυτοκινητοβιομηχανίες.

μια νέα
φιγούρα εργάτη
που θα κοστίζει
λιγότερο για τα
αφεντικά

Ας επιστρέψουμε λοιπόν στην “αγαπημένη” μας φυλλάδα και συγκεκριμένα στις πορτοκαλί της σελίδες. Εκεί μπορούμε να βρούμε άρθρα με τίτλους όπως: «Με ρομπότ θα αντικαθιστά εργαζομένους η Volkswagen» που μας ξαναθυμίζουν την γνώμη του Ρίφκιν μετά από δυο δεκαετίες.

Ο αρθρογράφος μάς πληροφορεί ότι η αυτοκινητοβιομηχανία Volkswagen, «λόγω της συνταξιοδότησης των εργαζομένων της, μέσα στην 15ετία θα καλύψει με ρομπότ τις ελλείψεις της σε εξειδικευμένο προσωπικό, καθώς το ωριαίο κόστος ενός ρομπότ ανέρχεται σε 5 ευρώ ενώ του εργαζόμενου σε 40». Ο Χορστ Νόιμαν, μέλος του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας αναφέρει τα εξής:

Εμμένω στο ότι τα ρομπότ θα αναλάβουν να διεκπεραιώνουν μονότονες και μη εργονομικές εργασίες, ενόσω την ίδια στιγμή οι άνθρωποι θα επικεντρώνονται σε καθήκοντα που απαιτούν υψηλή εξειδίκευση

και συνεχίζει λέγοντας:

δεν είμαστε σε θέση να αντισταθμίσομε την εκροή του εργατικού δυναμικού με προσλήψεις νέων εργαζομένων με τις ίδιες δεξιότητες³.

Κατά την γνώμη μας, το ζήτημα του κύριου Χορστ Νόιμαν δεν είναι να φτιάξει μια παραγωγή με πολλά ρομπότ και λίγη ανθρώπινη εργασία. Αυτό που τον καίει είναι να δημιουργηθεί μια νέα φιγούρα εργάτη με “νέες δεξιότητες”, δηλαδή που θα κοστίζει λιγότερο για τα αφεντικά. Και προς αυτή την κατεύθυνση πιέζει το γερμανικό κράτος. Το ζητούμενο, λοιπόν, είναι η υποτίμηση της αξίας της εργατικής δύναμης. Κάτι βέβαια που για να πάρει σάρκα και οστά θέλει κάμποσο χρόνο και μόνο οι μηχανισμοί (και οι κατασταλτικοί, εννοείται) ενός κράτους μπορούν να το εγγυηθούν.

Σε μια άλλη τώρα αυτοκινητοβιομηχανία και συγκεκριμένα στην Toyota της Ιαπωνίας, ενώ η παραγωγή ήταν αυτοματοποιημένη επί χρόνια, ανώτατο τεχνικό στέλεχος καλοβλέπει την αντικατάσταση των ρομπότ με ανθρώπινη εργασία:

Τα τελευταία τρία χρόνια έχουν δημιουργηθεί στα εργοστάσια της Toyota περίπου 100 χώροι αυξημένης χειρωνακτικής εργασίας, με στόχο να εφαρμοστεί η εμπειρία που θα αποκτηθεί από τη λειτουργία τους για τον επαναπρογραμματισμό των μηχανών, ώστε να μειωθούν οι σπατάλες και να βελτιωθούν οι διαδικασίες.

Όπως δήλωσε χαρακτηριστικά ο κύριος Καβάι στο Automotive News,

Δεν μπορούμε απλώς να βασίζομαστε σε μηχανές που επαναλαμβάνουν την ίδια ενέργεια ξανά και ξανά. Για να είσαι κύριος της μηχανής, πρέπει να έχεις τη γνώση και τις δεξιότητες για να τη διδάξεις⁴.

Και εδώ ερχόμαστε εμείς και ρωτάμε: ποιος είναι άραγε ο κάτοχος αυτής της γνώσης; Εντάξει· το στέλεχος της Toyota μιλάει από πλεονεκτική θέση, δείχνοντας ότι ελέγχει αυτήν την γνώση και την χρησιμοποιεί παραγωγικά. Παρόλα αυτά, η γνώση δεν προκύπτει παρά από την ανθρώπινη εργασία και αυτό είναι που δεν λέει ο Ρίφκιν. Ότι δηλαδή, το μέλλον του καπιταλισμού χωρίς ανθρώπινη εργασία απλά δεν νοείται. Και όταν αυτή η εργασία βρίσκει τρόπους να ανατιμάται, να αρνείται την υποτίμησή της, τότε είναι που τα αφεντικά επιστρατεύουν κάθε παρόμοια άποψη περί «του τέλους

της εργασίας» και της «κυριαρχίας της αυτοματοποίησης».

Βέβαια, πέρα από τις αυτοκινητοβιομηχανίες και τα μεγάλα εργοστάσια υπάρχουν και τομείς της παραγωγής που η τεχνολογία είναι του είδους “ένας υπολογιστής του '80, μια μηχανή του καφέ, ένα παπί στρογγυλοφάναρο” και από δίπλα ατελείωτες ώρες δουλειάς με σκατά λεφτά. Από ένα σωρό τέτοιες εταιρίες, μικροεπιχειρήσεις και μαγαζιά που στηρίζονται κυρίως στην ένταση της εργασίας και την υποτίμησή της, έχουν περάσει λίγο πολύ οι περισσότεροι από εμάς. Κι όσο για τους μετανάστες, λόγω της με το ζόρι παρανομοποίησής τους από το ελληνικό κράτος, εκεί η φάση έχει σφαίρες, στρατόπεδα συγκέντρωσης και μαφία.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ “ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΑΙ”

Εμείς τώρα που γράφουμε αυτό το περιοδικό έχουμε μια γνώμη για το πού το πάει ο ελληνικός καπιταλισμός. Λέμε ότι εδώ και τέσσερα χρόνια που το κράτος βρέθηκε αντιμέτωπο με την καπιταλιστική κρίση και φράγκα δεν υπάρχουν, έχει βάλει σκοπό να μετασχηματιστεί και να πετάξει στα σκουπίδια σχεδόν

η
συντριπτική
πλειοψηφία της
ελληνικής κοινω-
νίας ξέχασε την
ταξική της κα-
ταγωγή

κάθε μορφή οργάνωσης που αντιστοιχούσε στην περίοδο της μεταπολίτευσης, πετώντας μαζί και πολλές κοινωνικές σχέσεις που είχαν ριζώσει εδώ πέρα για πάνω

από 30 χρόνια. Τις τελευταίες δεκαετίες, σε αυτή τη χώρα καθιερώθηκε ένας εθνικός κορμός που ξέχασε τις ταξικές του διαφορές. Παράλληλα, το ελληνικό κράτος λειτουργούσε σε μεγάλο βαθμό με βάση τη σχέση πατέρα – παιδιού: έδινε παροχές (συντάξεις, επιδόματα, κτλ) και εξασφάλιζε για μεγάλες κοινωνικές ομάδες συλλογικές συμβάσεις και εργασιακά δικαιώματα. Πότε πότε υποχωρούσε στις “πίεσεις των αγώνων της εργατικής τάξης”, έριχνε χρήμα στην αγορά, στήριζε τις τράπεζες να δίνουν αβέρτα δάνεια (κι ας ήξερε ότι δεν θα τα πάρουν πίσω). Την ίδια στιγμή, απέναντι στους κατόχους μπλε ταυτότητας κράταγε τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς σε σχετικά χαμηλή ένταση. Κάπως έτσι κολυμπώντας σε πελάγη καταναλωτικής και ρατσιστικής μανίας την δεκαετία του '90, η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής

κοινωνίας ξέχασε την ταξική της καταγωγή και προσπάθησε να βρει χίλιους δυο τρόπους ανέλιξης. Την ώρα, βέβαια, που τις σκατοδουλειές τις έκαναν οι μετανάστες από τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη.

Αυτό το κράτος λοιπόν, πετάει πλέον στον κάλαθο των αχρήστων κάποιες από τις "παλιές σχέσεις" και ασκεί προνοιακή πολιτική με την υποτίμηση της εργατικής δύναμης και την αστυνομική διαχείριση αυτών που περισσεύουν (είτε είναι άνεργοι, είτε οροθετικές, είτε παρανομοποιημένοι μετανάστες, είτε ρομά). Κι όπως μας λέει η κυρία Λυμπεράκη, καθηγήτρια οικονομικών στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, «η δημιουργική καταστροφή φτιάχνει νέες θέσεις εργασίας για το μέλλον».

Θεωρούμε λοιπόν ότι κάθε άλλο παρά τυχαίο είναι που στις στήλες των εφημερίδων βρίσκει κανείς τέτοια άρθρα από πανεπιστημιακούς και λοιπούς που παίρνουν λεφτά με σκοπό να παράγουν απόψεις που έχουν να κάνουν με την οργάνωση της εργασίας σήμερα. Η καθηγήτρια οικονομικών έχει καταλάβει ότι το κράτος έχει ξεκινήσει από καιρό να μετασχηματίζεται και καταθέτει τις προτάσεις της. Ας ξεκινήσουμε από τον τίτλο του άρθρου της: «Απολύσεις, ανεργία, αναλγησία». Και συνεχίζει:

Ακόμη και Γάλλοι οικονομολόγοι αναφέρουν σε πανεπιστημιακά εγχειρίδια πως για να αυξηθεί η απασχόληση πρέπει να χαλαρώσουν τα εμπόδια στις απολύσεις. Όλοι οι διεθνείς οργανισμοί εντοπίζουν τις ασφυκτικές ρυθμίσεις ως εμπόδιο στην απασχό-

ληση. Εξηγούμε την αντίφαση συνήθως λέγοντας ότι κακοί άνθρωποι (σαν την τρόικα) προβαίνουν σε κακές σκέψεις. Μήπως όμως, αντί άλλης «ελληνικής ιδιαιτερότητας», έχουμε απλώς άρνηση να κατανοήσουμε πώς λειτουργεί η οικονομία και η αγορά εργασίας. (...) Όλοι οι κλάδοι, ακόμη και οι δύοτες, συνεχώς καταστρέφουν και δημιουργούν θέσεις εργασίας. Η παραγωγικότητα αυξάνεται και νέος πλούτος δημιουργείται με την ανακατανομή απασχόλησης μεταξύ επιχειρήσεων, τη δημιουργία νέων, αλλά και την καταστροφή άλλων.

και κλείνει λέγοντας:

Επιστρέφοντας, λοιπόν, στο αρχικό ερώτημα, η λογική απελευθέρωσης των απολύσεων είναι για να μπορούν να δημιουργηθούν νέες δουλειές, όταν επιτέλους έρθει η ανάκαμψη⁵.

Η καθηγήτρια, λοιπόν, μπαίνει κατευθείαν στο ζουμί και μας λέει ότι οι μαζικές απολύσεις και η ευέλικτη εργασία αφήνουν πιο ελεύθερα τα αφεντικά μας να κάνουν καινοτόμες επενδύσεις, να δημιουργούν νέες θέσεις εργασίας και ότι υπεύθυνοι για αυτό δεν είναι οι κακοί τρούικανοί (όπως μας λένε οι αριστεροί), ούτε η δήθεν ελληνική ιδιαιτερότητα. Έτσι λειτουργεί η οικονομία και για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, έτσι λειτουργεί η καπιταλιστική οργάνωση της εργασίας. Κι αφού η κυρία Λυμπεράκη ενδιαφέρεται τόσο πολύ για την καινοτομία των νέων επιχειρήσεων μάς λέει ότι σε μια δεδομένη στιγμή η καταστροφή εργασίας (δηλαδή οι μαζικές απολύσεις), όπως και ο τρόπος που αναπαραγόμασταν (δηλαδή, από το τι

θα τρώμε, αν θα μένουμε με τους γονείς μας ή μόνοι μας, αν θα πηγαίνουμε καλοκαιρινές διακοπές) μέχρι πριν μερικά χρόνια αποτελούν πλέον θέματα που πρέπει "να ξαναδούμε". Με άλλα λόγια, πρέπει να μάθουμε να δουλεύουμε και να ζούμε με τα καινούρια δεδομένα, έτσι ώστε τα αφεντικά μας να πάρουν καμιά ανάσα. Και όποιος δεν προσαρμόζεται στα παραπάνω, τότε το κράτος και οι αστυνομικοί του μηχανισμού θα μοιράζουν φάτες. Αυτό είναι το μέλλον. Η εργατική τάξη πρέπει "να πάρει τα παπούτσια της στο χέρι", όχι για να αντικατασταθεί από τα ρομπότ, αλλά για να μάθει να ζει φτηνά και υποτιμημένα.

Εντάξει πέρα από τον ζόφο, εμείς λέμε ότι όσο δεν αντιλαμβανόμαστε τις κοινές εμπειρίες μας λόγω της ταξικής μας θέσης, την οποία και ξεχάσαμε κάπου εκεί στις δεκαετίες '80 και '90, όσο το ντόπιο προλεταριάτο δεν αντιλαμβάνεται τους μετανάστες ως το πιο υποτιμημένο κομμάτι της τάξης, όσο θα σπριζόμαστε σε σωτήρες που τάχα θα αναγεννήσουν κάπως μαγικά την εποχή της μεταπολίτευσης, τόσο τα αφεντικά μας θα παίζουν σε άδειο γήπεδο.

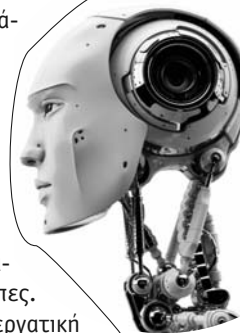
1. Jeremy Rifkin, «Το τέλος της εργασίας και το μέλλον της», Λιβάνης, 1996.

2. Rifkin, ό.π, σελ. 64.

3. «Με ρομπότ θα αντικαθιστά εργαζομένους η Volkswagen», Καθημερινή, 8/10/14.

4. «Άνθρωποι στη θέση ρομπότ», Καθημερινή, 29/09/14.

5. «Απολύσεις, ανεργία, αναλγησία», Καθημερινή, 5/10/14.

Η
εργατική τάξη
πρέπει να μάθει
να ζει φτηνά και
υποτιμημένα

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Δεν θα προσπαθήσουμε να το παίξουμε αναλυτές ούτε θα κοιτάζουμε πίσω από τις γραμμές για να δούμε τάχα τι συμβολίζει η τοποθέτηση (τον περασμένο Σεπτέμβρη) του μέχρι πρότινος υπουργού Άμυνας, Δημήτρη Αβραμόπουλου, στη θέση του Επιτρόπου Μετανάστευσης, Εσωτερικών Υποθέσεων και Ιθαγένειας της Ε.Ε. Όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί αυτά που συμβαίνουν “μπροστά από τις γραμμές” είναι υπέρ αρκετά για να ασχοληθούμε μαζί τους. Ας γίνουμε, όμως, πιο συγκεκριμένοι. Το ελληνικό κράτος εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια συσσωρεύει γνώση και εμπειρία στην καταγραφή και μαζική διαχείριση μεταναστών εργατών. Έχει, με άλλα λόγια, δημιουργήσει έναν τεράστιο μηχανισμό (που αποτελείται από αστυνομικούς, λιμενικούς, πολιτικούς υπαλλήλους υπουργείων και κρατικών υπηρεσιών, ΜΚΟ και τελειωμό δεν έχει), ο οποίος την τελευταία δεκαετία όλο και γιγαντώνεται, όλο και ισχυροποιείται. Μάλιστα, από το 2003 και μετά, όταν υπογράφηκε η συνθήκη Δουβλίνο ΙΙ μεταξύ των χωρών της Ε.Ε, το ελληνικό κράτος είδε τον κύκλο εργασιών του να διευρύνεται. Η γαλανόλευκη πινέζα στο χάρτη θα γινόταν στο εξής πύλη εισόδου για χιλιάδες μετανάστες από εμπόλεμες χώρες όπως το Αφγανιστάν, το Ιράκ, η Σομαλία κ.ά. Όντας παρανομοποιημένοι¹, σχεδόν αόρατοι για τη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, θα έπεφταν όλο και πιο οργανωμένα, όλο και πιο συστηματικά στην αγκαλιά της ΕΛ.ΑΣ. Να πώς από τον Έβρο μέχρι το Καστελόριζο, η Ελληνική Αστυνομία (μαζί με το Λιμενικό και όλους τους άλλους από κοντά) άρχισε να λειτουργεί

ως γραφείο Διαχείρισης Ανθρώπινων Πόρων.

Φυσικά, το “γραφείο” στο οποίο αναφερόμαστε εδώ δεν συγκεντρώνει ακριβώς βιογραφικά· το εν λόγω “γραφείο” συντάσσει αναλυτικούς φακέλους, καταγράφει και ταξινομεί εκείνους κι εκείνες που θα περάσουν για ένα διάστημα από κάποιο από τα τόσα στρατόπεδα συγκέντρωσης που έχουν ριζώσει σε αυτή τη χώρα. Παράλληλα, μοιράζει σφαλίρες (και σφαίρες), διεξάγει υγειονομικούς ελέγχους, συνεργάζεται με τους τοπικούς φορείς και τα τοπικά αφεντικά που χρειάζονται “δέκα κεφάλια” για τις ελιές ή τα πορτοκάλια, δίνει δουλειές στους ταβερνιάρηδες που εν μια νυκτί γίνονται ιδιοκτήτες εταιριών catering και αναλαμβάνουν με το αζημίωτο την τροφοδοσία των κέντρων κράτησης, κλπ. Κι όπως μπορεί να φανταστεί κανείς, τα λεφτά που πέφτουν για να μπορεί το “γραφείο” να συνεχίζει τη δράση του είναι πολλά και κατά βάση προέρχονται από την Ε.Ε. Κάπου εδώ είναι που κάνει την εμφάνισή του κι ο κύριος Επίτροπος με τα γυαλιστερά μανικετόκουμπα:

Η Ευρωπαϊκή Ένωση υποστηρίζει τη χώρα με κάθε υπάρχον μέσο. Επίσης η Επιτροπή είναι έτοιμη να απελευθερώσει επιπλέον 3,4 εκατομμύρια ευρώ από το Ταμείο Εσωτερικής Ασφάλειας, ποσό το οποίο αντιπροσωπεύει το 50% του συνολικού ποσού που υπάρχει για όλα τα κράτη – μέλη για την αντιμετώπιση των τρεχουσών καταστάσεων².

1. Το ελληνικό κράτος, λοιπόν, διεκδικεί να προσλάβει περισσότερους μπάτσους και λιμενικούς, να μοιράσει περισσότερες δουλιτσες στις τοπικές κοινωνίες· να διευρύνει τα δίκτυα εκμετάλλευσης των μεταναστών. Διεκδικεί να δείξει όλο και πιο ανοικτά πώς οργανώνεται η εργασία σήμερα σε αυτή τη χώρα. Για περισσότερα σχετικά με την έννοια της «παρανομοποίησης» βλ., την έκδοση «Σχεδόν Αόρατοι. Η παρανομοποίηση της εργασίας και ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση», antifasciستا, 2013.

2. Βλ., “Συναντήθηκαν Αβραμόπουλος-Βαρβιτσιώτης την Παρασκευή”, Το Βήμα, 20/11/2014.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

George Caffentzis
«Η ΕΡΓΑΣΙΑ, Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ,
Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Αρχείο 71.

Angela Davis
«Γυναίκες Φυλή και Τάξη»

Εκδόθηκε από την αυτόνομη ομάδα γυναικών **μιγάδα** με την υποστήριξη του Αρχείου 71 τον Σεπτέμβριο του 2014.

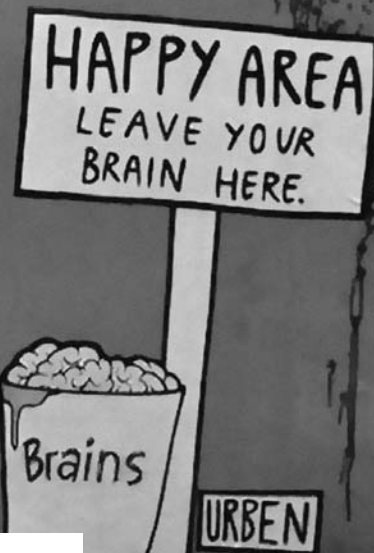

Κυκλοφόρησε το νέο τεύχος (#3) του περιοδικού που εκδίδει η αυτόνομη συνέλευση **Jurassic Research Collective**.

Αφίσα που κολλήθηκε στους τοίχους της πόλης από τους **Class war dogz**.

ΟΧΙ ΡΕ, ΔΕ ΘΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΜΕ!

Κατά πως η συνείδηση διαπλάθεται με υλικούς όρους, έτσι και η όραση. Γιατί οι άνθρωποι βλέπουν με το μυαλό και όχι με τα μάτια.

Βρέθηκα πρόσφατα να συνοδεύω ένα συγγενή μου σε μια ταχυδρομική εταιρεία, προκειμένου να στείλει ένα δέμα. Μέσα σε ένα στενόμακρο χώρο, προέκταση της αποθήκης, μπροστά από τους γυμνούς τοίχους και πίσω από το σαπισμένο πάγκο, χωρούσαν δύο γυναίκες ανάμεσα από χαρτιά και πακέτα. Η θέα που ήταν υποχρεωμένες να αντικρίζουν κάθε μέρα, εκτός από της μούρες μας, ήταν μια θολή τζαμαρία προς τη στενή στοά, στολισμένη με διαφημιστικές ανακοινώσεις, κολλημένες με σιλοτέιπ, ευτυχώς προσανατολισμένες προς τα έξω, επιβαρύνοντας έτσι το μάτι τους μόνο με τη λευκή πίσω όψη τους. Η μία από τις δύο γυναίκες ήταν μια φιγούρα γύρω στα πενήντα, που μάλλον έφαγε πολλά χρόνια εκεί μέσα παρέα με τον πάγκο· από αυτές που πέρυσι την κάλεσε μια μέρα το αφεντικό για να της πει, με θλιμμένο ύφος, ότι αν δεν δεχθεί να ρίξει το μισθό της στα 500 ευρώ θα αναγκαστεί να την απολύσει και να προσλάβει άλλη και δέχθηκε, γιατί ήταν και πενήντα και ποιος θα την πάρει και είχε και παιδιά και λογαριασμούς και ενοίκιο. Αυτή, λοιπόν, η κυρία εμφανώς ζοχαδιασμένη, χωρίς να δείχνει καμιά πρόθεση να κρύψει την κούραση και την κακή διάθεσή της μας είπε κοφτά πού να βάλουμε διεύθυνση, πού να υπογράψουμε και πόσο να πληρώσουμε, χωρίς μακιγιάζ, “παρακαλώ” και ψεύτικα χαμόγελα.

Και επειδή τα ψεύτικα χαμόγελα αρέσουν στα αφεντικά και τους πελάτες, το σκόλιο, που βγήκε αβίαστα και φυσικά από τα χείλη του συγγενή μου, η συνείδηση του οποίου έχει καθοριστεί εδώ και τριάντα χρόνια, μέσα από αυτήν ακριβώς την εναλλαγή ρόλων από αφεντικό σε πελάτη και από πελάτη σε αφεντικό, ήταν: «Εγώ, αν ήμουν το αφεντικό της, θα την απέλυσα!». Ούτε καν: «Αν ήμουν το αφεντικό, θα έφτιαχνα τις συνθήκες εργασίας σε αυτή την τρύπα πιο ανθρώπινες, μπας και καταφέρω να εκβιάσω και κανά χαμόγελο ή καμιά «Καλημέρα» (με 500 ευρώ)».

Γιατί εκεί που η συνείδηση του πελάτη βλέπει έλλειψη χαμόγελου, η συνείδηση του εργάτη βλέπει έλλειψη καλοριφέρ, κλιματιστικού και πόρτας τουαλέτας σε μια τρύπα δύο επί πέντε (και 500 ευρώ).

Γιατί μπορεί οι εργασιακές σχέσεις να κατρακυλούν από το κακό στο χειρότερο, μπορεί να αναγκάζεσαι να δεχθείς την όποια σκατοδουλειά, με τις όποιες συνθήκες εργασίας, με τα όποια ψίκουλα, μπορεί να σέρνεις την απλήρωτη ΔΕΗ στην τσάντα και τον θυμό στο βλέμμα, αλλά τα αφεντικά και οι πελάτες απαιτούν να στέκεσαι μπροστά τους με το χαμόγελο στα χείλη, κάθε μέρα και κάθε ώρα και να ρωτάς χαρούμενος/η: «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, παρακαλώ;».

Όχι, λοιπόν. Δεν θα χαμογελάμε! Όποιος βιώνει την καθημερινή του εκμετάλλευση ως τέτοια, όχι μόνο δικαιολογείται, αλλά είναι υποχρεωμένος να αντιστέκεται στον εξευτελισμό, που τον θέλει να δείχνει και πόσο το ‘φχαριστιέται...

